

**BONEYARD 4-2: NO MORE MERCY-
DEN OFRIVILLIGA EXILEN I SVERIGE**

**DEDIKERAD TILL ALLA FÖRKÄMPAR
FÖR ALLAS LIKA VÄRDE OCH DEM
KRIGSVETERANER SOM STRIDIT FÖR
VÅR DEMOKRATIS SEGER ÖVER DIKTATUREN**

From the Halls of Montezuma,
To the shores of Tripoli;
We fight our country's battles
In the air, on land, and sea;
First to fight for right and freedom
And to keep our honor clean:
We are proud to claim the title Of
United States Marine.

Our flag's unfurled to every breeze
From dawn to setting sun;
We have fought in every clime and place
Where we could take a gun;
In the snow of far-off Northern lands
And in sunny tropic scenes;
You will find us always on the job
The United States Marines.

Here's health to you and to our Corps
Which we are proud to serve;
In many a strife we've fought for life
And never lost our nerve;
If the Army and the Navy
Ever look on Heaven's scenes;
They will find the streets are guarded
By The United States Marines

E-bokens ISBN: 9789198423822
Tryckt ISBN: 9781977067005
Publicerad av Carol Lilja
Alla rättigheter förbehålles
© 2019 Warrior Publishing By Carol Lilja
All rights reserved World wide

Utgivet i Boneyardserien:

Boneyard 1: Flykten från Stuttgart

**Boneyard 2: Från Sverige till Helvetet
på Jorden.**

Boneyard 3: Nu är det Allvar, Boney

**Boneyard 4/1: No More Mercy-
gå mot ljudet av striderna**

**Boneyard 4/2: No More Mercy-
Den ofrivilliga exilen i
Sverige.**

Boneyard 5: Vara, staden slog tillbaka

Boneyard 6: Smugglar-Ohlsson.

**Boneyard 7: Exit out-
Alaska Next**

Boneyard 8: Tillbaka till Hajis bakgård

Boneyard 9: Highlife i Washington

Hela Boneyardserien finns som Epub, MOBI och Paperback eller Print on Demand som det kallas med en svensk terminologi, med följande undantag som angetts ovan. Men målet är att samtliga skall finnas tillgängliga som Epub.

Böckerna kan även köpas i tryck på

www.amazon.com

Förlagets websida:

www.warriorpublisher.com

FÖRORD:

Fortsättningen på No More Mercy del 1:

Cecilia har efter en tids missionstid i Afghanistan dragit på sig oförstående högre befäls missnöje med hennes ibland tämligen okonventionella metoder. Colonel Greg C Coleman kallade hem henne till USA, för en så kallad Leave. Och på så vis hålla henne ur skottgluggen när dessa oförstående skrivbordsgeneraler rasade som värst. Missionen var att rädda henne undan ett åtal för folkrättsbrott och krigslagarna inför UCMJ, trots att inga civila någonsin dödats i hennes missioner.

Coleman visste allt för själv att det inte gick att smeka talibaner, Al Quida eller Daesh, där var bara kallt stål som gjorde skillnad. Cecilia lämnade motvilligt Bagram Airbase för att resa till Beaufort, SC, och där Parris Island. Denna slutgiltiga version är kraftigt utökad och med fler kapitel.

BLOCK 1:2

EXILEN

Kapitel 1:

Uppbrottet

En tämligen oväntad order på att delta i representationsarbete för det amerikanska utrikesdepartementet, en order som kom så högt uppifrån att det bara var att lyda, där fanns inga som helst sätt att komma ifrån det.

Meddelad henne av Coleman personligen. En middag och bankett med högdjuren i Vita Huset, och hon fick sin lista på krav fulltecknad ner till minsta bokstav, aftonblåsa och hela kalaset på det, hon skakade på huvudet, hade de helt tappat huvudet? Det skulle troligen inte ens fungera ens på pappret! Hur som helst, Coleman var med tåget, och gav inte henne någon som helst utväg ur det. Order var order och så var det med det.

Hon var mer eller mindre Jarhead, och få något snyggt av det skulle vara omöjligt, hoppades hon djupt innerligt i alla fall. Och hon i en aftonblåsa, med hennes kropp, som var mer eller mindre fyrkantig av muskler? Det skulle bara se vansinnigt dumt ut, vad då transvestitvarning?

Trots att hon bevisligen var kvinna. Men order var order, hon svor så det osade tyst åt det men vad sjutton kunde hon göra. Bara att skaffa klänning, högklackat och hela paketet, och le utav bara helvete. Som en annan stendum idiot till smilfink, hon bokstavligen hatade det. Var det straffet från dessa förbannade skrivbordsgeneraler som inte gillade hennes arbetsmetoder? När alla andra utvägar sedan länge utprovats och funnits totalt verkningslösa?

Högdjur hon haft så mycket djävulskap med, men där Jackson och Coleman räddat arslet på henne ett x antal gånger. Som de gett henne i jobb för att förnedra henne? Tydligt var det bra med passande politiska kontakter som dragits i för att lyckas med den här bedriften att sätta henne i en aftonblåsa. Hur det än var med den saken så var det bara att göra det, men nog fan var hon förbannad över det, helvetes massa dog and pony för ingenting.

***[Dog and Pony show:
meningslösa parader, uppträden för att roa högre befäl eller
andra personer]***

Frågan var enbart mer vem av velepottorna till Big Brass som lycktas med att dra bort henne från slagfältet och in i de fina salongerna. Hon skulle nog få reda på det, och då var det hon som hämnades på rätt sätt, utan att de kunde komma åt henne.

Hon var kort sagt beordrad att infinna sig i Beaufort och hon var nu i affärer hon inte ens tittat in i skyltfönstren i tidigare, horribla priser, men Uncle Sam slantade upp, bara att lyda order och hon svor inom sig, det lät som ett dåligt, riktigt uselt skämt. Vad hon tänkte om det här uppdraget lämpar sig inte för tryck, men hon hatade uppdraget bittert.

Efter två dagars mycket motvilligt letande fann hon en pärlvit lång aftonklänning, långa handskar i samma färg och hela jävla paketet. Hon betedde sig oklanderligt i finare sällskap, Coleman visste det tämligen väl, men notoriskt ovillig till Dog and Pony - fasoner.

Hon var lika bra på det nu som när hon var 16, men Fan så mycket mer ovillig att hållas med det. Hon fruktade det, men lydde order, hon hatade det hela så bittert att det osade om det. Det här var så långt från hennes vardag det kunde. Det ständiga slitet, den ständiga stressen och oron för att inte

komma hem helskinnad från nästa mission, det var ett jobb med ständig fara för livet, där hon fungerade perfekt.

Bara att överleva till nästa dag var ett heltidsjobb, hennes skyddsänglar hade fått behöva söka upp psykkvackarna efter att ha fått skydda henne, på en kur Valium för att återhämta sig inför nästa mission.

Nu var skrivbordsgeneralerna ute efter hennes nacke, för bl.a. påstådda folkrättsbrott, vilka jävla folkrättsbrott? Hon hade order på att jaga insurgents, med till buds stående medel. Visst, det var bra smetigt efteråt vid vissa tillfällen, en del mänsklig vävnad destruerad, och ett par Afghanska byggnader mindre på jordytan, men... fakta var fakta, dessa förbannade skrivbordsgeneraler var ute efter henne. Var detta ett sätt att få henne ur skottlinjen?

Hon var i sanning vacker, men skorna var en plåga längre stunder, och hon visste att de här banketterna var inga korta historier, de kunde pågå i timmar, en smärta hon fick leva med, hon lydde order, även om den var en bra skum order. Coleman hade, för att försäkra sig att hon lydde order följt henne till affären och betalat klabbet med US Marines medel.

Den här damens massiva ovilja att leka påfågel var mycket välkänd, och kunde hon slippa, så gjorde hon det. Inga som helst lågklackade, hon skulle leverera ordentligt, och hon var bokstavligen beordrad att skaffa högklackade i vitt. En högklassig halskedja och örhängen kompletterade paketet, och damfrisören klarade upp att göra under med hennes hår, och hon svor över den förbaskade uppfinningsrikedomen, hon hade hoppats att slinka ur klänningen men hade ingen framgång på det området. Lite makeup och hon svor inom sig.

Ja, hon var onekligen vacker, men det här jobbet, hon hatade det, hon kunde hantera det, och uppträda oklanderligt, det var helvetes massa träning på det här området på Quantico en gång i tiden. Det var bara timmar tills de skulle vara i Vita

Huset, och hon hatade det, men hon visade inget utåt. Coleman såg det ändå.

”Order är order, hur surt det än är, bara att lyda order. Du har inga val, så enkelt är det.” sa han triumferande, Cecilia tittade på honom buttert.

”Kan du säga, som slipper den här förbaskade klänningen, vem Fan orkestrerar den här Dog and Pony Showen den här gången då? De jävla sinnessjuka skrivbordsgeneralerna, med PCS här-och-var? Utan någon hjärna överhuvudtaget.” muttrade hon buttert.

”Kan du inte se NÅGOT positivt i den? Nej, det är faktiskt folk som vill rädda ditt arsle från UCMJ. Och det kan bli väldigt dyrt att idiotförklara dina Befäl över din lönegrad, speciellt på dessa lönegrader du angriper.” drev Coleman med henne.

Hon stod där mest och skämdes, spela påfågel var hon föga intresserad av, se ut som en jävla bimbo i nyllet, och vara handikappad av kläderna. Den idioten som kom på det här var mogen för dårhuset! Idiotiska apkonster var exakt vad det var, bokstavligen.

”Ja, att jag kan hoppa ur den för gott i natt, då skall jag ta mig satan begrava den i något hål i backen. Det är det enda positiva med det här Helvetes eländet till tygrasa. Ärligt, Sir, jag håller tillbaka vissa medlemmar, och JAG får de här jävla svinen till flummaridioter på MIG? Så vem i helvete är det? Vi har fått förlita oss till COTS, när idioterna inte kunnat förse oss med vad vi behöver.” sa hon buttert, och svor inom sig.

”Inte fördärva statlig egendom min sköna höna. Det kan lätt bli att damen kan bli personligen skyldig att återbetala pengarna, 3200 US Dollar. För ge dig ett ärligt och rakt svar: Du är CommC för förbandet, och då hugger dem på dig, utan några som helst mellanhänder. Klartext. Sedan vad dina män, och kvinnor gör, intresserar inte dem ett skit.” sa Coleman bistert åt henne, det märktes att hon hatade klänningen, klänningen var bokstavligen svinaktigt dyr men också den

enda som passade. Den var hastigt omsydd för hennes muskulösa kroppsbyggnad. Det märktes att hon var bra förbannad på den här obekväma situationen.

”Skulle det där vara roligt, så fall var det ett förbannat dåligt skämt.” muttrade Cecilia buttert.

”Allvarligt talat Boney, sluta sura, du har fått en order direkt på det här. Sabbar du det här ryker både min och din karriär, du förblir frontslusk resten av ditt liv om du sabbar det. Le nu upp, se det här som ännu en erfarenhet. Och du skall hålla ditt arsle jävligt långt från Bagram för ett tag. Din sista mission var ta mig Fan det våldsammaste jag sett från din sida. Var det ett 50-tal man du blåste åt helvete? 50-talet insurgents och deras lika inbilska sympatisörer, som for åt Helvete i den gigantiska praktbrasan ni ställde till med. Du skall träffa större högdjur än du kan drömma om. En miss där och det svider, du hör vad jag säger? Ditt arsle sitter förbannat löst till, är du medveten om det? hur många ton explosivt var det som detonerade egentligen?” sa Coleman bistert. Mycket väl medveten om hennes gigantiska ovilja att ställa om och smila upp inför höjdare. Hennes notoriska motvilja att bocka och buga för höjdare var välkänd.

”För din skull, Greg, men du skall veta att jag hatar det här blint, detta här är sista gången, garanterat. Det kan du ge dig attan på, jag skall se till att de INTE kan det i framtiden. Skall klippa mig så kort att ingen damfrissa i världen skall kunna tota ihop något snyggt av det. Det var väl en 4-5 ton sprängmedel de skaffat på sig, som gick upp i rök.” sa hon kort.

”Du gör det fler gånger i ditt liv, vänj dig, kommer ordern är det bara att spöka ut sig. Klipper du dig så kort, sätter de peruk på skallen på dig. Om de inte helt enkelt låter det passera. 4 till fem ton? Tänkte du utradera hela Afghanistan?” sa Coleman bistert.

”Spöka ut sig, du sa det själv, det är då det. Nästa gång är det i Dress Blue, tvi Fan..... Vi visste inte hur många jävla ton de

skaffat, vi var 300-400 meter ifrån deras tillhåll. Vi höll för fan själva flygapå att åt Helvete. Så skyll inte på oss.” sa hon bistert. Hon var spjerdig över det redan, och mer skulle det bli, tvi sjutton. Lika medveten som Coleman om hennes sista mission och det ramaskri som den väckte bland flummarna på de högre våningarna. En bra smäll som knockade dessa insurgents för ett bra tag framöver, flummarna rasade så fradgan forsade ut över läpparna på dem. Dylika flummare med för mycket makt var livsfarliga att komma på kant med.

”Det avgör inte du, det vet du lika bra som jag. Du vet Bush inställning i saken. Han älskar Dog and Pony. Alla hästar är inte hemma i det där stallet.” sa Coleman, som började bli lite arg på henne.

”Tyvärr, så gör jag det, och det är inget jag kan göra något åt. Den jäveln älskar en helvetes massa Dog and Pony ja, helt uppenbart. Nä, vi har haft smartare presidenter i det här landet, det är vi ense om. Men han sköter sitt jobb.” sa hon bittert.

”Nu tar du och skärper dig, jag säger inte till fler gånger. Hur mycket Dog and Pony du än blir beordrad.” sa Coleman irriterat. Hon hade fått detta som uppdrag, och då skulle hon fullfölja det med. Cecilia insåg att Coleman började tappa humöret med hennes motvilja. Att det bara var för henne att följa med i strömmen, och log upp.

”Ja, Sir, jag har fattat poängen. Jag skall spela årtusendets värsta Goofhead till smilfink som existerar.” sa hon kort och log motvilligt upp.

”Nu skärper du dig. Du har fått dina order, och då lyder du dem!” sa Coleman irriterat, Cecilia bara blängde på honom, och nickade bistert. Hon hoppades klänningsseländet till tygtrasa skulle spricka eller något så hon slapp otyget. Tyvärr var klänningen för välsydd för det, den höll....., hon svor över det och blängde på Coleman. Knappt timmen senare kom limousinen och till flygbasen och där Long John One till Washington, för att sedan därifrån rätt in i en limousine igen,

denna gång med Presidentens logga på dörrarna, och Vita Huset nästa.

Hon svor inombords, hon var en människa med små vanor och vanligt folks behov, inte det här, det var långt, långt över hennes huvud. Men hon hade att leva med det, klantade hon sig här skulle det ge efterverkningar långt utanför USA:s gränser, oavsett vem hon pratade med. Så det var bara att klistra på sig smilet och se oberörd ut, smickerpartyt kunde dra igång. De kom äntligen till Vita Huset, och möttes upp av President Bush personligen.

Det drällde av Secret Service och som hon kände ett par av, rätt ofrånkomligt när hon samverkat med Secret Service i samband med Presidenternas statsbesök. *"Jag beklagar"* tecknade en av dem till henne.

Hon tecknade *"Tack för den du, jävla skittur jag haft, satans klänningsjävvel."* tillbaka till honom, hon hade föredragit att jobba på den sidan av staketet, det var hennes gebit, inte vara en dum smilfink.

"God kväll Captain Wollberger. Ni ser verkligen vacker ut, Ma'am." sa Presidenten till henne leende. Cecilia tänkte mest:

"Djävla smickergubbe, kan du inte dra åt helvete? Jag borde fan lappa till dig för det här!"

Om honom, smickerpartyt hade precis börjat. Och hon skulle vara nersmetad och kletig av det innan kvällen var slut.

"Tack, Sir, det är en stor ära att få bli inbjuden till Vita Huset, Sir." svarade hon hövligt och log upp. Hon betraktade sig som strykarkatten bland hermelinerna och att hon inte hade någonting överhuvudtaget att göra där. Hon såg världsledare, höga politiker och andra högdjur samlats där, och så då hon.

En liten obetydlig Captain i US Marines som skötte det skitiga grovgörot på marken. Hon var som en främmande fågel i den här uppblåsta världen, men hon spelade med teaterakten

trots det, hon var redan nu bra less på det här meningslösa spektaklet, men hade ingen väg ut.

”Äran är på min sida, Captain, vänligen, ta en välkomstdrink.” sa presidenten kort. En ung Marines kom över med två drinkar på den liten bricka till henne och Coleman. Hon började känna av skorna med nu men sa inget eller lät det synas på henne, hon bad inom sig somliga att dra åt helvete, bokstavligen.

Att säga det öppet var knappast tillrådligt dock. I det sociala minglet innan middagen kände hon igen ett flera från svenska UD och regeringen, och så då RG, han var överallt verkade det som, han bara nickade till henne, inget mer avancerat där inte.

Hon var kladdig av smicker nära nog redan innan middagen, så hon kväljdes nästan av det, hon började hata skiten, och satt i pottan ordentligt, det stank kletigt smicker om henne vid det här laget. Det fanns inte en enda hedersam väg ut ur det, och hon letade aktivt efter en väg ut ur det. Det var bara att göra det bästa av det här skitiga eländet, hon spelade med i teaterspelet för att inte sätta Coleman på pottan. Hon förstod att även Coleman låg illa till och hade fått sin del av vreden hävd över sig, och fallet skulle bli jävligt tungt ifall de gav sig på Coleman och lyckades fälla honom.

* * *

Hon samtalade bland annat med Carl Bildt på en väldigt hövlig nivå, på svenska, som skickade ut Coleman nära nog till åskådare med en gång. Coleman var överraskad hur bra hon dolde den bittra avskyn för det här jobbet. Bildt var inte den som hällde smicker över henne tack och lov utan samtalet kom att beröra den svenska insatsen i Afghanistan.

För en gång skull ett vettigt samtalsämne under kvällen, men det ett av tämligen få i det avseendet, det var befriande fritt från sliskighet och smicker, hennes utseende berördes inte

en enda gång. Det var hon förbannat tacksam över. Colemans åsikt var klar, de här jobben skulle upp på hennes agenda permanent framöver.

Colonel Hamid var där med och hade snart fångat hennes intresse.

”Men Boneyard? Ni är verkligen uppklädd ikväll?” sa Hamid roat.

”Fick order på det, så bara att lyda, även om jag hatar den här klänningen, må Shaytan Själv ta den. Och elda med den i skärselden. Den och jag är en dålig kombination, ser ut som en biff de stoppat i en klänning. Känner mig som en strykarkatt bland hermelinerna till högdjuren. Vet inte ens vad jag skall tala med dem om.” sa hon lätt bittert utan att någonsin röja utåt att hon vantrivdes på arabiska.

”Se det inte så, ni är verkligen vacker ikväll, ni är verkligen värd det. Och som ni själv sa, ni fick order, så ni har inget val. Samma här, är väl ingen älskare av sådana här påfågeltställningar jag heller. Så bara le på och var vacker.” sa Hamid och skojade med henne, Cecilia skrattade till.

”Du har rätt, lev med det. Efter det här skall jag klippa mot så förbaskat kort så de inte kan sätta mig på sådana här jobb mer. Min befälhavare här förstår inte arabiska så han vet inte vad vi pratar Jag kallar det hund och ”små-häst” uppvisning, fast på engelska då. Mycket glam för absolut ingenting. När korkade befäl utsätter oss för idiotiska parader med mera, bara för deras egna nöje.” sa hon leende.

”Jag antar att det är bäst så, det du sa precis kan med lite fantasi bli tagen för ordervägran emot dina befälhavare. Och jag antar att du får lika bra på pälsen här för det som hemmavid. Arga befälhavare är inte roliga.” sa Hamid skrattande.

”Ja, det kan nog uppfattas som det ja, men jag kan inte bära baraxlad klänning. Även om min befälhavare ville det. Min fula axelskada och svåra brännskadan förvärrades ännu värre

efter Desert storm. Det tog till 1992 innan jag var i tjänst igen. Min befälhavare ville som sagt ha mig i baraxlat men, nej, jag kan inte, du vet varför.” sa Cecilia uppriktigt.

”Ja, det kan inte se vackert ut efter tre-fyra operationer vad det var, vad jag hörde. Den bataljen i Sverige du drogs in i ofrivilligt, ja, jag hörde om det, väldigt otrevlig historia. Att inte folk kan respektera varandra. Det är ett under att armen är kvar där nära nog. Brandskada?” sa Hamid bistert, och förstod alltför väl vad hon menade. Att visa upp en ful axelskada var inte hedersamt bland de här högdjuren, och definitivt inte som kvinna.

”Tja, det där kan man ju definitivt fråga sig ja, varför folk inte kan respektera varandra. Frågan är väl om det var värt allt det civila våldet, busar eller ej. En glödhet gasbehållare träffade mig i samband med terrordådet mot World Trade Center. Den de facto bomben exploderade sedan knappt 40 meter ifrån mig. Jag låg bakom en bil, som flyttade sig en halvmeter i sidled av explosionen.” sa hon bistert.

”Den som kunde svara på den frågan, eller göra något varaktigt åt att få folk att göra det, lär bli rik på kuppen. Jag tror tyvärr att så länge det finns människor så kommer det finnas dem som inte kan respektera varandra. Eller följa de regler samhället satt dem att följa, lite beskt att uttrycka det så men..., tyvärr, enda sättet att säga det. Titta på Usama Bin Laden. Hans far är mycket bitter över hur hans son kunde bli: som han uttrycker det, ”totalt urblåst i skallen.” sa Hamid. Han var själv bra trött på dem.

Till och med i Saudiarabien var det killar och unga män som inte kunde sköta sig, och där såg inte Lagen mellan fingrarna med dem. Dödsstraffet satt mycket löst till i Saudiarabien. Bin Laden hade blivit hängd omgående.

”Du har rätt, vet hur det är, Afghanistan är ett prima exempel på det. Det är ett laglöst land.” sa Cecilia uppriktigt. Hamid bara nickade kort, hon om någon borde veta hur det var där.

Cecilia var knäpptyst med sin egen kritik mot Saudiarabien, för att inte försvåra relationerna ytterligare.

Foreign Office hade definitivt bra beska åsikter om det landet, för flagranta, eller rättare sagt mycket grova, brott mot de mänskliga rättigheterna. Men i samma andetag en mycket viktig, men knappast helt problemfri allierad mot bland annat Iran.

”Ja, nog sagt om det, det är ett lite trist samtalsämne en sådan här kväll.” sa Hamid buttert.

* * *

Coleman var skickad ut på åskådarläktaren och fick själv ta sitt sociala snack på sitt håll, det var inte så förbannat lätt alla gånger. AMOS 2712 fanns tydligen på listan. Förutom 2756 och 2769. Han skulle ta reda på exakt vilka.

Han förstod inte ett enda ord hon sa till den saudiske översten, men det var uppenbart att hon kände mannen mycket väl. Fem timmar senare var hon bra uppmjukad, och dröp av smicker, men hade gjort sitt jobb oklanderligt, trots att hon uppenbart avskydde det här jobbet så åkte det in på hennes CV rasande snabbt.

För snabbt för att vara trevligt. Coleman tog henne på det ombord på Lear Jeten direkt när de satt sig i de ljusbruna skinnsätena.

”Du, dina MOS. Hur lång lista är den egentligen?” frågade han buttert.

”Hur så?” frågade Cecilia kort.

”Du har uppenbart AMOS 2712 med. Lust att redovisa lite?” sa Coleman buttert.

”Visst. PMOS 0370, AMOS 0911, 0917 1301, 2305, 2712, 2722, 2756 och 2769. Kanske lite 2711 med, förstår farsi hyggligt i alla fall. Men har tolk med oss.

[0370: *Special Operations Officer*

0911: *Marine Corps Drill Instructor*

0917: Martial Arts Instructor- Trainer
1301: Basic Combat Engineer Officer
2305: Explosive Ordnance Disposal Officer
2711: Afghan Pashtu
2712: Arabisktalande
2722: Persisktalande
2756: finsktalande
2769: Svensktalande]

“Du, är det något du INTE kan, kvinna?” undrade Coleman
buttert.

“Åtskilligt, Sir. Behöver ständigt ha olika specialister med
på tåget. I synnerhet någon 2600.

**[2600: Basic Signals Intelligence/ Ground Electronic
Warfare Operator]**

För kommunikationen med basen. Och på Dynamite Alley är
det alltid minst en patrull med EOD med, som kör först. De
bombar så in i helvete med IED:s där. Det är ren jädra
självbevaringsdrift att ha EOD med sig 24/7 i ”sandlådan”.
Och jag är inte direkt självmordsbenägen.” sa hon kort.

[EOD:

Explosive Ordnance Disposal, bombdesarmeringsexpert.]

Hur som helst hade krafter högre upp blivit lite trötta på
hennes metoder, det hade blivit lite väl våldsamt för deras
smak på sistone. Hon behövde lugna ner sig en ordentlig
skvätt. Hon hade gjort en del flumhumanistiska krafter högre
upp ”lätt uppretade”. Trots att hon och hennes män var
tvungna att ta talibaner och Al Quaida på det sättet för att ha
någon som helst effekt mot dem.

Hennes överlevnad hängde på effektivitet och att målet slogs
ut grundligt.

Ändå var hennes Black Ops snyggt nertystade, hon var fortfarande ganska så uppmjukad två dagar efter banketten, men hon hade fått besked att lugna ner sig ordentligt. Men hon hade en poäng, att flera i 120th varit långt våldsammare än vad hon någonsin varit.

Men att hon som befälhavare för förbandet hade att bära hundhuvudet, och ta smällarna för det. En sak som kunde ge henne problem, hon hade skapat sig fiender högre upp i lönegraderna.

Coleman hade listat upp representation på hennes arbetsuppgifter nu med. Ett av dem tuffaste jobben som fanns inom US Marines, där hon mötte de absolut skarpaste hjärnorna inom underrättelseverksamheten. Det var inte ens ett MOS på det, det som kom närmast var MOS 4302.
[4302 Public Affairs Officer]

Hennes post gick till hennes fars hus fortfarande på Parris, som skulle göra sin sista grupp i baracken innan han gick i pension, Lucas gå i pension, inte i den här världen, det skulle aldrig ske. Så skedde det inte heller utan var han listad för sju nya Squads framöver redan nu, Lucas insåg att han skulle ruttna bort om han skulle lämna jobbet.

Han hade gjort sina nödvändiga år visserligen, med råge, men att sitta still? Nej tack, det höll inte alls, 1st Civ Div kändes inte så jävla kul precis.

Hon själv flög upp till Frozen, och hade en övning uppe Alaska med 104th som behövde träna i arktisk miljö. Något 104th inte gjort på några år. Sedan skulle de ner till Afghanistan med vändande plan i stort sett.

Sedan var det administrativa uppgifter som fick redas ut på CONUS för att sedan utvärdera det på Bagram. För att veckan efter åter finnas på Bagram, på kontoret, mer papper, mer

ärenden. I praktiken ”avstängd” från att delta i missioner för att skydda henne.

Jeanette hade sina åsikter med och tog i praktiken över rodret ute i fält. Ännu mer kallhamrad än Cecilia någonsin varit.

”Du fick visst svinen på dig, har de inget viktigare för sig? Att t.ex. ta reda på hur det ser ut för oss här ute?” frågade Jeanette henne besvärat.

”Ja, dem idioterna fattar ingenting, mer än deras jävla pärmar med reglementen. Shitbagen där ute skiter fullkomligt i det, det vet du lika bra som jag.” svarade Cecilia buttert.

”OM jag vet, skall vi ta dem, så är det med samma metoder som de själva använder.” fortsatte Jeanette buttert.

”Amen på det, där satte du huvudet på spiken.” sa Cecilia hånfullt. Jeanette bara skakade på huvudet.

”På tal om det, vi skall upp till Frozen om en eller två veckor, vidareutbildning, ett nytt vapensystem som skall implementeras i förbandet, tar väl ett par veckor. Vi blir först med det i vanlig ordning, dags att bli försökskaniner igen.” sa Cecilia buttert.

”Okej, det är rätt lugnt där ute för tillfället, men bara Fan vet när de sätter igång igen. Vad är det nu som skall testas då?” undrade Jeanette buttert.

”Jag vet faktiskt inte, är väl något väl beprövat de vill ersätta med något nytt, i vanlig ordning. Nytt skit vi får läsa i en manual tjockt som ett lexikon för att fatta hur det fungerar.” svarade Cecilia beskt. Jeanette bara skrattade, nog fan var det så alltid, ju krångligare ju bättre enligt vissa tekniker.

* * *

Några veckor senare fick hon brevet som skulle skaka om hennes värld i grunden, mitt under den nya vidareutbildningen på deras nya system för att slå ut värn.

”Cecilia.

Jag fått diagnosen bröstcancer, och den har spridit sig till lymfkörtlarna, och jag vet inte om dem kan fixa det, läkarna har inte varit positiva, men jag ger inte upp, om det blir ett helvete att slå tillbaka det. Det är min tur att slåss nu, du och Jeff har haft era strider, min är att bekämpa den här förbannade cancer, en gång för alla, jag tänker inte dö av det här.

Jeff, han finns visst i Afghanistan just nu. Han har träffat en ny kvinna, som tycks göra honom trygg, som inser att jämföras med Susan är allt annat än lämpligt, att Susan var hans nr 1, och förbli det.

Jag är ensam här nu, Lucas har sitt jobb på Parris, och han gillar det jobbet väldigt mycket. FASTER Sirpa och Erkki försöker hjälpa mig så mycket det kan, båda jobbar idag. Sirpa jobba som säljare på Obs! Stormarknad, på textilavdelningen. Och Erkki som förman på BPA, jag kan inte förlita mig på Yvonne, hon har sin familj att tänka på och fyra bråkiga killar tar mycket tid, jag hatar den här cancer, Boney, jag hatar den blint.

Den kommer inte att döda mig, inte chans, glöm det Boney, bara glöm det, det finns inte ens på kartan. Din kusin Mirja fick den för sex år sedan och överlevde.

Jag kommer att göra det med, men även du borde låta undersöka dig om du är i farozonen, så du inte får skiten, Boney, det är min tur att bli tuff nu, stentuff, och överleva det här. Det här livet är bra skumt, du, som varje dag Gud ger, riskerar ditt liv för oss alla, är frisk som en nötkärna. Och jag, som lever ett lugnt stilla liv, får den här cancer att dras med.

Nej, Boney, jag är inte bitter, bara förbannad, och kommer att slåss emot den. Idag skall jag gå till läkaren för nya tester och se mycket den här skiten har spridit sig i min kropp, jag

har några djävulska smärtor emellanåt, så nu vet jag hur du kände det dem dagarna 1991. Efter det ser vi vilka odds det här ger mig, oavsett det, kan jag bara önska er det allra bästa där borta och önska er ett gott liv, jag älskar er ur det djupaste av mitt hjärta vad som än sker.

Din mor Päivi.”

Cecilia var slagen stum, brevet var skrivet på engelska, det var inte normalt när det var från henne. Hon brukade skriva på svenska som oftast till henne.

Det kom när det var som allra sämsta läget, högre lönegrader hade blivit än mer hätska och önskade hennes huvud på ett fat, och det var ännu svårare att undvika att bli träffad av den skiten. Det stack till i hjärtat på henne samtidigt, att dö krig eller i olyckor var en sak, men dö i Cancer?

Det tycktes allt mer nödvändigt att Cecilia var tvungen att ”gå i Exil” för ett tag tills flummarna rasat klart, samtidigt. Göra något annat mer diskret tills hon kunde återgå till de vanliga arbetsuppgifterna.

I helvete hennes mor skulle dö av cancer, hon hade kämpat för att ge henne ett värdigt liv, det var hennes tur att hjälpa henne nu, hon skrev tillbaka med en gång.

”Mor.

Det var verkligen dåliga nyheter du gav mig nu, jag skall försöka få en längre Leave för att komma över och hjälpa dig. Jag kan ta något skitjobb där borta för att få ihop lite pengar till uppehållet, jag har meriter till att få ganska högkvalificerade jobb, men jag vet inget om vad än. Jag skall komma på något, jag behöver komma ifrån ändå ett tag nu, det har varit lite väl jobbigt det sista nu.

Retat upp pappenheimarna ovanför min lönegrad en hel del som inte uppskattar våra nödvändiga arbetsmetoder. Pappenheimarna tror att man kan förhandla fram en lösning i

det området. Dem tror man kan dalta med Al Qaida, talibanerna och Daesh till att lägga ner vapnen. Var stark mor, här kommer kavalleriet, du behöver all hjälp du kan få mot läkare och myndigheter och andra som bara har ett incitament framför ögonen, att spara pengar i verksamheten, och då kommer du i kläm där.

Jag skall prata med Greg här hur det skall ordnas. Jag kollade upp det igår, jag har 2 år och 8 månaders ledighet att ta ut, som jag inte ännu har utnyttjat. Jag måste ta ut det snart innan det fryser inne, eller som det också låter, att jag bör dra mig tillbaka ett tag för kyla ner pappenheimarna.

Jag kan använda det för att hjälpa dig i Sverige. Var stark, hör du det? Det är en order!

Cecilia.”

Skrev hon tillbaka och postade till henne samma dag. hon var uppe på Frozen igen och visade brevet till Kowatz.

”Du har tre-fyra veckor på dig att ta ut dina år ledigt. Eller skall jag beordra dig att dra dig undan ett tag? Du har skapat dig bra mäktiga vänner bland ett antal flummare ett antal lönegrader över din, så dra dig undan ett tag så de inte ställer dig framför UCMJ för i deras ögon krigsbrott. MIN förståelse har ni garanterat, jag vet att man inte daltar med religiösa extremister som tar till våld. Dem slår man ner på och markerar att de har lekt klart. Jag fattar inte hur ni kan jobba så hårt utan att slitats i bitar nära nog. Så det är så här illa med din mor? Då skall du Fan inte vara här, du skall vara hos din mor, det är din förbannade plikt, se så. Ta ut din ledighet, betrakta det som en order. Jag skall inte behöva låta Gilbert upprepa den. Dessa flummare inser inte sitt egna bästa, det vet du själv.” sa Kowatz bistert, Cecilia bara nickade uppgivet.

”Denna jävla cancern.” sa hon bara bittert.

”Cancer är ett helvete, visst är det så. Men den går att bekämpa, och nu är det din plikt att hjälpa din mor. Och

samtidigt hålla flummarna från att hugga efter ditt arsle. Jag förbereder Coleman, att du är på väg till honom, gå nu och adressera dina män. Vem skall vara din 2iC? Och hur gör du med Jeff?” frågade Kowatz kort.

”Det skall delas mellan Anderson och Thompson, dem samarbetar bra. Jeff gör sina år, han skall ner igen, men ordna några resor hem så han kan träffa vår mor.” sa Cecilia korthugget.

”Bra, då ordnar jag det, gå nu och fixa till din mor.” sa Kowatz allvarligt. Hon gjorde honnör och gick över till hennes män nu. Hon sa precis som det var och gav officiellt ordern om 2iC i hennes frånvaro. Det var ett delat uppdrag, mellan Anderson och Jeanette.

Jeff var väl inte världens lyckligaste man när han skulle ner igen, men lovade att ta ut hennes andel med, vad gällde att ”utrota skadedjuren”. Deras nästa högre befäl var major Gilbert, det gav möjlighet att köra två missioner samtidigt. Samtidigt kände hon att hon åkte på ”hundhuvudet” från flumhumanistiska höjdare. Men det var väl alltid så, antog hon.

Att hon åkte ut i kylan för att dem inte förstod att talibanerna inte begrep andra budskap. Vissa makthavare var direkt dumma i huvudet, och det gällde både Demokrater och Republikanska makthavare. Egenskapen stolpskott var tydligen legio i politiska kretsar, och en stjärnmerit.

Knappast politiskt korrekt åsikt men öppen hjärtig. Den tålde inte att vädras öppet inför högre befäl.

Hennes män och Jeanette kramade henne och gav henne deras fulla stöd, hennes mors kamp mot cancern var hennes med nu. Hon packade ner sitt bagage, inkluderat hennes vapen, utom hennes två M16A4 serie 4 och 5 som hon lät låsa in på vapenförrådet tills hon återkom, de övriga vapnen kunde eventuellt komma till pass, då Kowatz sagt att i förbifarten att

hon troligen inte skulle få en renodlad ledighet, och att hon hade order på att ta med sina handeldvapen.

Det var liksom knappast väntat heller, hon anade att de hade något på lut för henne, men vad? Hon var klassad som särskild operatör 0370, så semester/ledighet? Knappast troligt, men det fanns gränser för det där med.

Hon skulle placeras ut som ”sovande operatör” som det hette, i Göteborg, troligen under ett Alias, för att försvåra för dessa flummare att komma åt henne. En 0204, men specialitet, vad det var visste hon inte. Att hennes arbete med antiterrorism skulle fortsätta i någon form.

***[0204 Counterintelligence/
Human Source Intelligence (CI/HUMINT)]***

Hon flög från Northern till Beaufort, varifrån hon tog en Humvee med förare till Parris huvudbyggnad och rätt in till Colemans kontor, hon tog verkligen inga risker, inte någonstans. Det fanns inte en chans i helvete att alla hennes vapen hade passerat någon civil flygplatskontroll, inte efter 9/11, dem vapnen skulle dra loss alla larm som existerade ifall hon hade tagit en civil flight. Och det kunde hon gott slippa, det skulle ha varit förbannat pinsamt. Det drog ovanligt kalla vindar för årstiden och det var åtskilliga recruits som huttrade om de stod still.

De stackarna var inte vana bara, snart nog skulle de allt lära sig det med.

”Det var verkligen inga muntra besked, och det är starkt att inte ta avsked i den här situationen. Du har gjort 21 år med oss redan. Päivi behöver dig, och jag kan bara önska henne en snabb återhämtning. Men, det är en helvetes väg hon står inför, och det kommer att bli tufft. Min äldsta dotter fick den skiten, det kostade henne hennes högra bröst. Men när hon var som värst, Jesus... Bered dig på att ta fram all styrka inom dig, Boney, du kommer att behöva det. Det kommer att bli många bittra situationer framför dig.” sa Coleman till henne.

”Ja, jag behöver göra det.” sa hon allvarligt. Coleman räckte henne formuläret hon läste och skrev på med ett tungt hjärta, med den information hon fått om skiten diverse flummare dragit igång så var detta den mildaste utvägen. Alternativet att bli kvar i en eventuell korseld var knappast trevlig. Med ständig risk att hamna inför UCMJ.

Han hade kryssat i att all icke uttagen ledighet skulle läggas till tjänsteåren. Vilket betydde att hon troligen skulle få byta gradbeteckningar när hon återkom. Det var mer än fem år av den varan att ta vara på, om inte mer, mer än fem år av innestående lön när hon återvände. Krysset på specialvillkor var ikryssat

”Uthyrd till MUST tjänst, Sverige, genom CIA, Nordsektionen. USMC MOS 0204 Counterintelligence/Human Source Intelligence (CI/HUMINT).”

Ifyllt på den streckade linjen under. Likaså om en situation som översteg DEFCON 2 uppkom, var hon tvungen att återvända omedelbart, då fick Päivi vackert följa med över till USA, något han informerade henne med när han såg hennes förvånade blick.

”Boney, du skall samarbeta med MUST i Sverige, MOS 0204. Jag har redan kontaktat RG som du kallar honom om det. Svenska Utrikesdepartementet, dem kommer att bli dina högsta chefer, du är en PMOS 0370/405-778:10. Du sätts i Coverted Duty OCONUS för att skydda ditt arsle, du har retat upp fel personer på ett antal för höga lönegrader på den civila sidan. Och det är beordrat av din stab. För att rädda ditt arsle undan Brigen, och det på några jävla tider. Vem av dem, det lär jag aldrig få reda på, men jag ser att den här skyddsåtgärden inte riktigt uppskattas. Ställer de dig inför rätten så åker du dit för grova krigsbrott. De imbecilla idioterna begriper inte vilken verklighet vi lever i. Och du är

förpliktigad att återvända vid varje konflikt som överstiger DEFCON 3. Och du skall alltid informera den amerikanska ambassaden om var du bor, dina telefonnummer och dina E-mails du kan nås på. Du måste vara nåbar 24/7, ovillkorligen.” sa Coleman kort.

Han gav henne en lapp med sina nr, dels hem, till mobilen och till kontoret, liksom hans e-postadresser till dessa ställen. Hon tittade trött på lappen. Nog i Helvete skulle den här exilen komma att kosta alltid. När pundhuvuden till höjdare fick bestämma så gick saker åt Helvete. Lika säkert som Amen i kyrkan, och att Fan bodde i helvetet.

”Det finns datorer i Sverige med vet jag. Du skall köpa en när du kommer till Sverige, jag kräver det.” fortsatte Coleman.

”Ja, Sir, och hur skall kontakten tas med MUST? De där mer diskreta grabbarna finns inte i telefonkatalogen precis.” sa Cecilia undrande, full med tvivel. Det lät liksom ett dåligt skämt att jobba för några man inte ens fick numret till. Det här skulle bli väldigt intressant hur det skulle ske, det att de tog kontakt med henne.

”De tar kontakt med dig. Dem har ett särskilt krav på att du tar med dig samtliga dina icke US Marinesanskaffade vapen, här. Sätt dem på dina väskor, det gör dem immuna mot röntgen på flygplatserna, och gör att tullen inte får öppna dem. Jag misstänker att du har lite vapen med dig, och MUST använder MUA. Jag vet inte exakt vad som menas, men du kommer att jobba under namnet Catherine Wilson. Ett amerikanskt namn, av någon orsak.” sa Coleman leende.

”Ja, nio vapen, men Greg, jag skulle vilja be dig om en tjänst. Greg, min Harley, den jag köpte nyligen. Kan du förvara den i ditt garage, den står i Lucas garage nu, och han har nycklarna till den. Jag vet vad MUA innebär, jobba under antagen identitet. För att försvåra värvning av främmande makts underrättelsetjänster, som spioner, det är vad det betyder. Ivan är ju rätt pigg på att skaffa

”medarbetare utomlands”. Tror vissa enheter inom CIA kör samma grej, CIA Alias kallas det här i USA.” sa Cecilia kort.

”Betrakta det som gjort, men jag fick ett meddelande för tio minuter sedan. Du måste vänta på Jeanette innan du reser, hon har någonting till dig, och då väntar du. Hon är i luften i sägandes stund, aha, ett rent skydd för rikets säkerhet.” sa Coleman kort.

”Okej, då väntar jag. Exakt, ett skydd för Rikets säkerhet. I detta fall kanske till och med ett praktiskt skydd att inte åka dit inför UCMJ.” sa Cecilia lika kort och var nyfiken vad Jeanette ville ge henne.

”Där har du en bra poäng.” sa Coleman buttert.

* * *

Fyra timmar senare kom Jeanette till PI.

”Jag har någonting till dig, om du skulle komma kort om pengar, och du kan inte neka. Du kommer att få en tuff första tid där borta, jag behöver den inte mer. Jag har inte tid för den oavsett, följ med mig till din fars hus.” sa Jeanette till henne.

”Åh?” svarade Cecilia och började ana vad det rörde sig om, bilen.

”Bara följ med mig, snälla.” frågade Jeanette kort, de gick över till Lucas hus och Jeanette öppnade garaget.

”Jag har inte tid med den här dyra leksaken, den är din från och med nu. Nyligen skattad och nyligen inspekterad på South Carolina-plåtar, den personliga skylten medföljer i ditt namn. Den påminner för mycket om Roger, vilket är det garanterat sista jag behöver just nu. Jag vill inte bli påmind om det svinet, någonsin mer. Och jag har redan sålt av det bohaget som Lucas eller Bill inte tog. Och du behöver ha pengar i reserv där hemma i Svedala, det förstår du säkert. I svenska papper står här minst 200 000 kronor som du kan behöva bättre än bilen om det skulle gå snett. Och värdet kommer att stiga snabbt, mycket snabbt, inom några år över en halv

miljon. Troligen mer, slicksen ligger i bagaget, tömda på luft för att ta mindre plats. Alla papper ligger i bagaget med, för att du skall ha full historik så du kan serva den. Ta den, du behöver något att köra till New York med. Du får nog tvätta av den först. Är troligen Dammig så in i helvete vad jag misstänker. Jag lämnade in den våren 2000 för ombyggnad till bränsleinsprutning. För att få ner bränsleförbrukningen och sänka lite miljövärden. Du vet ju hur miljömupparna tänker? Två valbara styrprogram, street och race, går att växla på under drift. Varvlimit 8500 på raceläge. Det är bra högt på en sådan här stor V8. Med andra ord sitter det en Birdcatcher på den nu istället för förgasare, fyra spjäll. Går att sätta luftfilter för. Minns du vad du sa på Bagram, när jag tackade dig för att du behandlade oss lika oavsett vad på Parris. Att vi måste hjälpa varandra, nu är det du som behöver aktiv hjälp. Och här, 25 000 Dollar som startkapital, jag gjorde 170 000 dollar i vinst på huset, så snälla ta det. Jag vet att du har ett tjockt bankkonto, men jag tar inte ett nej. Lika lite som du gav din far det alternativet. Tid att ordna ägarbytet på bilen, sedan måste jag återvända till Frozen, snälla?" sa Jeanette bedjande.

Hon var nu ägare till en bil som troligen skulle bli en av de värsta gatbilarna som skulle komma att rulla i Sverige. En något oväntad vändning i handlingen. Men som kanske var en garanti för att komma på fötter.

Hon använde Päivis adress på den och skrev under och postade den till myndigheterna, Jeanette skrev ett fullt kvitto med fullt chassinummer, mm, inskrivet då ägarbytet inte skulle hinna registreras i USA innan den redan guppade på atlanten.

"Kom tillbaka snart, jag stannar i 120th, jag drar ingenstans. Berätta hur det går för dig från tid till annan, när du kan. Se bara till att hålla arslet undan hökarnas åsyn. Du är ju inte direkt populär." sa Jeanette och kramade Cecilia.

”Det skall jag, när ni åker tillbaka, döda dem jävlarna för mig, snälla. Säg till grabbarna att jag är tillbaka så fort jag bara kan nu. Du, jag vet, och 15 år+ på Brigen gillas inte.” sa hon bittert till Jeanette. Jeanette bara nickade till svar.

”Kan du köra mig till flygbasen? Plikten kallar. 15+? Är de så in i Helvete efter dig?” frågade Jeanette leende.

”Yeah, hoppa in. Du skulle bara veta.” sa Cecilia och hoppade in bakom ratten och drog igång Camaron. De tog på sig headsets då bara tanken att köra utan det var värdelöst. Huvudvärk och hörselskador var garanterat på längre körningar. Snarket från Birdcatchern var garanterat respektgivande men tomgången var klart jämnare.

”Då åker vi. Sikten blev onekligen lite bättre med, när förgasarna försvann.” sa Cecilia lättad.

”Bytt ventilsäten, och annat, går nu på blyfritt, knacksensor, mm, går på lägsta oktantalet utan att knacka och leva om. 7,5 liter miljövänlig monstermaskin. Går att köra på drygt, 1,3 liter milen med svenska mått sett om man inte lever jävel.” sa Jeanette buttert.

”Kostade? Och vad är han utväxlad för? 1,3? DET har jag svårt att tro att man lyckas med.” frågade Cecilia och såg inför sina ögon, bokstavligen, dollarsedlarna flyga hej vilt in i verkstadens kassalåda.

”8900 US Dollar inklusive allt. Det kostar att ligga på topp. Någonstans runt 190-200 mph, 300-320 km/h, plus minus, med gatdäck. Inte testat, och har inte funnits möjligheter till det. Men den rör på sig onekligen så håll styr på gaspedalen.” svarade Jeanette buttert. Cecilia bara tittade på henne. Hastigt omräknat någonstans 60 000 - 70 000 svenska kronor i motorarbeten. Jojomen.

* * *

Jeanette var snart lämnad vid flygbasen och hon körde långsamt tillbaka till Parris, hon hade väldigt blandade känslor

i högsta grad, och Camaron passade hennes personlighet ganska så bra. Först körde hon till hennes fars hus, för att hämta MC-nycklarna och byta om till civila kläder innan resan för att kunna packa ner uniformen i väskan, ett par jeans och en vanlig T-shirt utan tryck.

Modellen var kvar på Frozen, men den kunde hon hämta senare, hennes gamla och nya Dress Blue var redan nerpackad, för att sedan åka bort till Coleman med MC-nycklarna och hämta hennes väskor.

”Här är MC-nycklarna, jag fick Rogers Camaro som min. Jag har en lång resa till New York, Greg. Fly undan flummarna, mitt arsele ligger farligt till där, och jag gillar inte att sitta inför UCMJ.” sa hon bistert.

”Ja, det har du, så vi ses om sådär ett, två år igen då?” sa Coleman ledsamt.

”Något sådant, beror en del på morsan med, hur tuff cancern blir att utrota. Och vad Fan de kokat ihop för mig där borta. Jag misstror lirarna på CIA när det kommer till sådant här, misstror dem så in i bomben. kan lika ”bra” bli fler år. Bli en spion eller något sådant, tvi Fan, kommer att tänka på farsans skit med CIA i bilden..... Bli en förbaskad SAD i deras tjänst, men tyvärr, order är order. Hittar de på något ”vått jobb”, så bryter jag kontraktet jag och åker hem. Jag skall inte vara med på att ta ner våra egna, det tänker jag inte vara med om. Det får de ta sina egna killar till.” sa hon kort.

Hon kramade om honom och lade väskorna i det som en gång varit baksätet, nu var det mest rör. Hon startade maskinen, och lät den gå upp i temp en aning. Hon lät den stå på tomgång någon sekund innan hon planterade pedalen i golvet och brände av en lång burnout på Grindern, kanske inte världens snyggaste sättet att lämna PI, men...

Hon var fly förbannad på höjdarna, men vad Fan kunde hon göra åt dem? Inte ett skit, men fick de tag på HENNES arsele så tog det hus i helvete!

Hon rullade bort och sa adjö till sin far, innan hon rullade långsamt ut från Parris, hon stannade till vid en Speed shop och köpte 4 stycken nya bakdäck som hon på något vis lyckades tränga in i det före detta baksätet, i samma veva lät hon dem byta oljor och göra en mindre service, med tanke på den långa resan.

Hon köpte ett taktäck i Beaufort och satte på Camaron där hon samtidigt satte en platta på den och spände fast ett par kompletta fälgar med gatdäck i reserv, fram var inga problem, 225/50VR15. hon hade kikat under bilen fram och där var det knappast standard, A-armar i Crome moly och Coilover samt kuggstångsstyrning. Dessutom var halva ramen ombyggd i 50x50 fyrkantsrör, troligtvis med bra i gods och boxad under golvet. Det golvet tålde bokstavligen ALLT!

Tacka fan att bilen var direktstyrd och spårsäker. Den hade en grov kränghämmare fram vilket kändes. Alla likheter med en helt orörd Camaro RS '69 var som bortblåsta chassimässigt.

Karossen var vid en närmare åsyn allt annat än perfekt, lite vågig i plåten och några mindre bucklor. I och för sig hade det ingen betydelse, den var inte byggd för att vinna på sin skönhet. Det som betydde något, låg och lurade under motorhuv. Men på det stora hela som en lätt begagnad '69 Generation 1 Camaro brukade se ut.

Hon passade på och utrusta den med mörkerbelysning av militär modell för att kunna köra ifrån förföljare och lämna kvar dem i ovetskap vart hon tog vägen.

Något hon betalade ur egen ficka tekniken var lite komplicerad, med skärmar och kameror, och annan teknik. Hon var inte direkt intresserad av hur det funkade, bara det fungerade. Det kostade dock 18 000 US Dollar inkl. kalibrering och montering i bilen

Hon rullade norrut längst trafiklederna norrut. Hon rullade på i laglig hastighet, och hon kunde till och med lyssna på radion i lurarna på dem varven i den stora maskinen. Det fanns inga högtalare i bilen av en viss orsak.

Allt slamrade och lät om i karossen som var ren på allt vad ljudisolering hette. Knappt 2200 varv i 55 miles hastighet var tämligen bra. Det var en rätt praktisk bil på många sätt och klockan började visa ganska så sent. Mer än ljudnivån var olidlig utan hörselskydd.

Hon slog över till raceprogrammet och drog ur Cut Outen, bilen vrålade bokstavligen, samtidigt som varvet på motorn ökade 500 varv. Hon hade fritt framför sig, och stämplade den i botten.

GPS:en visade 191 MPH, hastig omräkning sa 307 km/h. Det lyste blått och rött som snabbt försvann i backspegeln innan hon försvann in i en liten stad.

191 miles på 55 miles-sträcka var inte uppskattat. Hon såg blåljusen försvinna när hon hade parkerat vid ett hotell för att sova några timmar. Plåtarna sa "Bad Guy" och hon hoppades kunna ha kvar den texten i Sverige med.

"Hoho..., stackars Smokey Bear..... Vad ni skall få leta. Mig kommer ni inte att hitta i alla fall." sa hon hånfullt. Hon mailade till Jeanette helt kort.

"Testade toppfarten, 191 MPH, 307,3 km/h. Smokey bear lekte tivoli. Med takrücke och stora däck på. Stannat på ett hotell för natten. Bra drag i jänkejärnet."

Skrev hon kort.

Svaret kom tio minuter senare.

"Syster Yster. Inte leka med Smokey så där, blev du rökt? 307 knyck, bra jobbat. Se upp Smokey Bear i morgon. De brukar bli förbannade om man röker dem så där."

Svarade Jeanette hånfullt och hade bifogat en bild på en bortgjord polis med ett fånigt björnhuvud, som på en nallebjörn avsedd för barn.

”Nepp, lämnade ”Tivolit” bakom mig. De lär vara bittra på mig. De drog förbi här utan att se mig.”

Svarade hon kort.

”Dårfink!”

Kom det kort till svar. Hon bara skrattade till. Hon räknade ut att klockan var 17:44 i Sverige, och ringde sin gamla vän Bo Fläderberg i Göteborg, bara för att meddela att hon var på väg hem tillfälligt, inte för att hon egentligen ville det, men PCS som ”sovande operatör” var beordrad. Stationering Sverige och Skandinavien i specifika fall.

Hon tyckte mer att hon sattes i exil utanför USA för att inte synas helst, som om det var HON som var kriminell, Jävla Bullshit. Till råga på allt så spöregnade det utomhus.

Hotellet var väl knappast lyxigt men dög att sova över natten på. Hon hade kopplat av batterierna för att stöldsäkra Camaron, genom att ta bort spaken till batteribrytaren. Bilen var strömlös och Scumbagen kunde inte flytta den från platsen, hur de än bar sig åt. Dessutom så var det väl knappast lämpligt för dem att jävlas med en bil precis utanför hotellrummet hon bodde på. De skulle nog få sig sitt värsta misstag all time high nertryckt i halsen ifall de försökte sig på något.

”Bo” hördes det i andra änden.

”Cecilia här, jag är på väg hem för några år framöver, du vet, morsans cancer.” svarade hon.

”Hur länge skall du stanna?” frågade Bo henne.

”Ett par år något sådant, tills morsan kryat på sig, det kan ta lång tid, den skiten har spridit sig i hennes kropp, metastaser lite varstans. Men hon har sagt att hon skall sparka den skiten till helvetet där den kom ifrån. Har en lång semester att ta ut med, innan den frös inne, två år drygt.” sa hon buttert, att hon var satt i exil förteg hon, i det här skedet. Troligen skulle Bo komma att fatta det i sinom tid.

”Ja, jag mötte henne för några dagar sedan och hon är bra trött, trött som jag vet då inte vad.” sa Bo buttert.

”Shit, well, jag är på väg nu i alla fall, ringer från hotellet. Kommer i morgon eller övermorgon, måste lasta bilen i en burk för att skeppa den till Sverige. Fick en bil av en vän i förbandet.” sa hon buttert.

”Vad slags bil? undrade Bo nyfiket, den tanten var inte känd för alltför tama saker, det luktade, eller rättare sagt, stank dynamit om det.

”Chevy Camaro RS 1969 med en överladdad 454” med massor av godis i, 750 hästar, vad jag vet. Det kan vara mer rotat med, går så in i helvete i alla fall, finns det personliga registerskyltar där i Sverige?” frågade hon.

”Ja, hur så? Den låter som om den kan bli knepig att få igenom bilprovningen här. Låter som ett riktigt muskeldunder.” frågade Bo förundrat, det var värre än ens han vågade tänka på.

”Flyttgods, de kan inte göra någonting åt den vad jag förstår, den har rätt intressanta plåtar här. Bad Guy, så det skulle vara kul att kunna behålla den texten. Har du dator i din närhet?” sa Cecilia och skrattade till.

”Jag kan kolla upp det, när landar den stygga pojken här då? Japp. Här är min mail.” sa Bo kort och gav henne mailen.

”Jag skickar en bild på bilen.” svarade hon kort.

”Med en gång?” frågade Bo nyfiket.

”Med en gång.” bekräftade hon. Hon tog några bilder med digitalkameran och mailade iväg bilderna.

”Woohaa! Det var ett järn ja, som garanterat ryter. Hur fort går en sådan där egentligen?” frågade Bo allmänt chockad.

”Drog upp den i 307 km/h som den står, Smokey var lite förbannade. Inte pratat med dem för övrigt, min plånbok skulle inte tåla det. Skulle troligen åka in för den snutblåsningen för övrigt.” sa hon kort.

”När kommer den hit då? Du är inte förändrad på den punkten i alla fall, att jävlas med polisen. Nu gick det bara fan så mycket snabbare.” frågade Bo buttert.

”Två veckor, en månad, något sådant, skulle jag väl tro. Njaae, men får nog lugna ner mig på den punkten.” svarade hon kort.

”Okej, när du är hemma då, vart skall du bo och jobba då? Något planerat?” undrade Bo buttert, det var ju knappast en dagistant som kom hem tillfälligt, liksom. En av de värsta fighters Sverige, i praktiken, hade fostrat fram. Nu ett befäl i en sabotagestyrka i praktiken. Och garanterat bra kallhamrad.

”Bor hos morsan, jag skall finna på något, har erfarenhet att utnyttja. Du, kan du höra dig för om ett garage till Bad Guy? Har ju inte direkt lust att låta den stå öppet.” sa hon kort.

”Då ses vi sedan, jag behöver jobba, jobbar över lite, men välkommen hem. Jag skall kolla upp lite garage i grannskapet, men var beredd på att garage här ligger på dyra månadskostnader. Även om det är av en bitter orsak att komma tillbaka.” sa Bo till henne. Fundersam på vad slags jobb en sådan förhärdad soldat kunde tänkas kunna ta.

”Ja, vi syns. Det med pengar är knappast problem, skulle kunna köpa det garaget, bokstavligen. Har en hel del sparkapital på banken.” svarade hon och lade på.

Hon såg en vapenaffär rätt över gatan, och insåg att 0.480-kulor kunde svåra att få tag på i Sverige, och troligen mycket dyra. Hon skulle importera ett av de grövsta handeldvapnen svenskarna sett till Sverige. Det andra mycket diskutabla vapnet var MAC-10:an. Kom den i fel händer så skulle polisen få jävligt kul.

Visserligen totalt värdelös som militärt vapen, en handhållen Gatlin mer eller mindre 1-2 sekunder och tomt magasin, mer att se som en ren kuriositet ur hennes vapenintresses skull.

Vapenaffären hade fortfarande öppet och hon ringde på ringklockan och visade upp sitt US Marineskort för att visa att hon var ute i lagliga ärenden, och köpte alla 0.480-patroner butiken hade i lager.

720 patroner, hon fick förklara för handlaren att vapnet skulle exporteras ut från USA, och det var svårt att hitta ammunition till den i Sverige, innan hon fick köpa all den mängden. Dem blodiga skjutningarna som skett i USA gav vissa bekymmer för henne. Liksom det gjorde för alla som köpte stora mängder ammunition.

Skjuta 720 skott i en följd hade för helvete havererat Rugern för all framtid. Redan efter 30 skott var pipan bra varm. Hennes MAC-10 var olaglig som civilt ägd sedan 1994. Hon gillade inte alla förbannade skolskjutningar och annan skit som sköljt över media där vapen var i omlopp.

Hon lade den ammunitionen i den av väskorna som innehöll just den pistolen och stängde den för att sedan säkerhetstagga den, hon hade ingen lust att ställa till rackartyg. När hon kollade i butiken hade hon sett att de sålde McDowell knivar, och hon hade letat efter en McDowell Carbon, som hon köpte, helt i kolfiber, utan några som helst metalldelar, 985 Dollar, som hittat, världens vassaste kolfiberkniv, det var väl fåfängan som pratade där, troligen på gränsen till grovt olaga vapeninnehav i Sverige som privatperson.

En av världens mest extrema knivar som existerade. Ytan var i lackerad kolfiber, tappa den i golvet och den var bara att kasta efteråt. Normal brukbarhet lika med noll. En ren stridskniv, inget annat, och var aldrig menat till annat.

CIA hade två eller tre Carbon P, som är ännu mer speciella, och hade utrangerats då en koll med CIA:s ROE sa att dessa

bröt synnerligen grovt mot folkrätten. Nu skar de extra sega köttbitar med dem, så segt kött de inte skar i bitar existerade inte. Jordens troligen vassaste köksknivar alla kategorier.

För henne blev det knappt en näps på nosen. Det blev bara ännu ett obskyrt tjänstevapen bland många andra. Hon hade tjänstevapen som de flesta inom US Marines hade åkt in för troligen, COTS som garanterat åkt på permanent användningsförbud.

Hennes Navajokniv hade väckt en viss vrede, med ingrodda blodrester i stålet, då finishen var långt ifrån fabriksmässig. Den var enbart vackrare av blodresterna i stålet. Ett försök att stoppa henne att bära den, hade enbart lett till att hon satt EPD på det lägre befälet så höll käft framöver.

[**COTS:**

Commercial Off The Shelf, utrustning inköpt på den civila marknaden.]

McDowell:n hade åkt ner med i väskan, väl packad i en låda i kolfiber för att inte skada resten av bagaget, guld värt för en särskild operatör, då man kunde bortse från metalldetektorer. Inte för att hon gillade den typen av jobb, men var tvungen att planera med det. Och även om hon INTE skulle behöva jobba med sådant så var den rolig att äga.

Hon gick till hotellrummet och lade sig och sova några timmar, men innan dess gått på bio, en halvbra actionrulle, tema: Desert Storm, inte ett skit var realistiskt, och om Harvey hade sett en så hade han garanterat lämnat biosalongen.

Just den typ av skitfilmer han hade hatat, och betraktat som rena regelrätta skitfilmer, gjorda i direkt spekulationssyfte och här kunde hon hålla med. Det var rena fabeln i klartext.

En så osannolik hjälte att det inte var sant. Just den typen av Boots som stryker med först ute i fält. Hon stålsatte sig och tittade klart på eländet för att sedan dra sig till hotellrummet,

det hade varit bortkastade pengar, men tiden gick åt i alla fall. Men det hade bevisat med att mycket på den fronten inom film var direkt dåligt.

Hon vaknade lagom till att göra sig i ordning och checka ut, klockan visade 09:37. Hon lyfte in väskorna i bagageluckan på bilen, efter att hon stuvat undan slicks och lite annat upp på takracket på bilen och lade 357:an i handskfacket ifall hon tvingades försvara sig, en väska var inte taggad ännu, så hon kunde lägga ner den i väskan just innan hon avreste med flyget.

Efter nästan en dags ytterligare körning, och massor av bensin efter att stått på lite, hon hade räknat ut att hon kört på 2-2,7 liter milen under en sträcka, och hon hade kvar några liter i tanken och att hon nu hade nått hamnen där hon gick till en mäklare och gjorde bilen exportklar, skruvade av plåtarna och bad behålla en av skyltarna som minne. Bilen var nu avregistrerad i USA och hon körde den ombord i en container, för att sedan koppla av minuspolerna på de dubbla batterierna i bagaget.

Hon undrade vad hon tog hem egentligen, fullt SEMA-godkänd tolvpunkts helbur, den ytterst ovanliga skivbromsade bakaxeln, med 12 bults diff, racingutväxling och lamelldiff, och vad mer, hon hade hittat en pärm i bakluckan med bilens fullständiga data, 454" LS7 stroker på 467" med Pro stock portade toppar och 6,7:1 i grundkomp, 47 procent överdrivning och så vidare, bromspapper på motorn hittades med som gjorts så sent som 12 juni 1996, 927 hk, hon höll på att sätta något på tvären minst sagt, det som var fabriksoriginal i motorn var lätt räknat, bultarna möjligtvis, resten var dunder och krut.

Runt 680 kw, vågade hon försöka besiktiga det med den effekten, hon hade betalt alla fraktavgifter så bilen var på väg hem, så besiktningen fick lösa sig i Sverige, på något vis. Inte

världens lättaste bil att registreringsbesiktiga i Sverige, ett fullgastest på Highway sa att den var att betrakta som en missil på hjul. Nackhåren skulle resa sig på killarna hos SBP. Den gick som om Satan själv hade stampat på gasen.

Hon tog en taxi till flygplatsen och hade väskorna med sig ur bilen, och bilens mapp med sig i handen. Namnet Bad Guy var verkligen väl vald. Vid flygplatsen gick hon till Pan Ams disk och kollade när nästa flyg till Göteborg gick, hon hade fyra och en halv timmes väntan på det flyget, hon lade ner 357:an i väskan och säkerhetstaggade den efter att hon tagit ur patronerna. Så hon ringde sin mor och sa att hon var på väg till henne.

För sedan ringa Sirpa att komma och hämta henne. Hon åt på flygplatsen och vilade lite, de säkerhetstaggade väskorna möttes med viss rädsla, och de frågade efter hennes USMC-ID och frågade om något av vapnen var laddade, med svar att vapen och magasin var separerat, och inga skott i loppet, hon hade ytterligare en dryg timme tillgängligt och hon ringde Bo kort.

”Bo.” lät det på andra sidan.

”Cecilia här, lämnar USA inom en timme, och hittade trevliga papper om bilen, och den sanna motoreffekten, bland annat. Gissa effekten?” sa Cecilia fnissande.

”Njaee, 700 hästar någonting?” frågade Bo nyfiket.

”927 hk på veven, 467 ”, besiktningen lär få skrämselficka, bromsat i juni 1996.” sa Cecilia skrattande.

”Dra åt skogen, är det en dragracingbil du skaffat dig, vet du vad den gjort strippen?” undrade Bo.

”10,06 på gatdäck enligt henne jag fått den av, och då skall den ha lagt åtskilligt med gummi långt ut på banan, det var 1994. Ger väl under 9 sekunder på riktiga slicks. Kan vara

ännu snabbare idag, allt tyder på det. Åtskilligt gjort i motorn sedan 1994.” sa Cecilia buttert.

”Hon, vad gör en tjej med en sådan missil till bil?” undrade Bo förvånat.

”Jag berättar när jag kommer hem, en lite känslig historia. Vi tar det mellan fyra ögon, lite otrevliga självmord och lite annat otrevligt, inget jag tar över telefon. Arvegods så säga, som hon gjorde sig av med. Men som sagt, ingenting jag pratar om över telefon.” sa Cecilia kort.

”Låter som något du inte vill prata öppet om i telefon?” sa Bo kort.

”Rätt uppfattat, inte så här, men det är inget farligt, men för respekt för henne. Hon mår inte direkt bra på ämnets karaktär. Det påverkade henne rätt illa.” svarade hon kort.

”Det skall bli kul att ses, syns när du har installerat dig hos din morsa. Ta det lugnt så länge och ta inte ihjäl några på väg hem.” sa Bo lugnt.

”Japp, vi hörs när jag är i Sverige. Nä, jag lovar. Men kapare kommer inte överleva.” sa hon och lade på, hon hade 25 minuter till avgången. Hon kunde äntligen gå ombord, och hade köpt förstaklassbiljetter. Det var mycket i skallen på henne som snurrade vilt, och det var mer frågor än svar för tillfället.

Hon sov under flygresan, och vaknade till när luftbromsarna slog till för att landa på Landvetter där faster Sirpa skulle möta upp henne, hon hämtade väskorna i säkerhetsuthämtningen innan hon mötte upp henne.

Sirpa som mest var orolig hur hon skulle kunna försörja sig i Sverige efter det att hon inte bott i Sverige de senaste 22 åren. Hennes CV var inte tomt, men det var inte mycket öppet. Det var fullt med våld, jobb för DEA, Operativa missioner som garanterat inte tålde dagsljus närmaste 100 åren. Än mindre öppen publicitet.

”Välkommen hem, hur som helst. Ingen kul orsak att komma hem på lång permission, din mor mår inte bra alls.” sa Sirpa allvarligt.

”Ja, jag vet, ringde Bo igår, men. Kan jag prata med er innan jag flyttar hem till morsan tills jag skaffar egen bostad? Jag har en del frågor jag vill ha svar på.” frågade Cecilia henne bister.

”Visst, hur kan vi hjälpa dig?” frågade Sirpa kort.

”Jag vet inte hur jag skall hantera det här för att vara ärlig. Jag har sett både det ena och det andra där ute, mer än vad jag kan säga öppet. Gjort saker det är bäst att inte prata med andra om och så vidare. Så pass att flummare långt ovanför min lönegrad blivit irriterade. Dem idioterna tror att man kan diskutera och förhandla våldsamma religiösa fanatiker till fredslallare, det enda de fattar är kallt stål och en rejäl smäll som driver tillbaka dem. Men det här, det är något helt annat, mycket, mycket värre.” sa Cecilia trött. Hon var bitter, och redan på förhand oändligt trött på situationen.

Och om det skulle ta Päivis liv, att det skulle gå fort. Så hon inte skulle plågas i långa tider, men hade hon orsaker att verkligen hoppa av glädje? Nej, en svår cancerdiagnos var ett tungt besked till familjen och hon var direkt anhörig.

”Vi åker hem till oss först, jag gissar att du är hungrig.” sa Sirpa undrande.

”Ja, jag svälter, skall vi?” frågade Cecilia kort. Sirpa bara nickade kort, Erkki tog hennes väska med vapnen, den var överraskande tung för vara så liten.

”Cecilia, vad sjutton har du i den väskan, och vad är de röda och orange banden för något?” undrade Erkki överraskat.

”Dem banden betyder ”Öppna inte eller så får du helvetes massa trubbel” för tullpersonalen. Och den innehåller vapen, åtta stycken rättare sagt, samt 720 patroner, till min Ruger 0.480. Ett av det här landets absolut kraftigaste handeldvapen för ögonblicket. Plus ett nionde som skall

skrotas, och jag har en bil på gång hit med.” sa Cecilia uppriktigt.

”För två år någonting?” frågade Sirpa undrande.

”Det kan ta längre, beroende på hur aggressiv den skiten är, eller vad de har tänkt sig jag skall jobba med. Fått ett så kallat deltidsuppdrag som jag ännu inte vet vad det är, eller hur länge jag skall hållas här. Men jag gillar morsans inställning till det, att sparka det åt helvete. Jag fick bilen av en vän i förbandet, att ha som ”sparbössa” om det skulle gå illa för mig ekonomiskt här. Har 25-30 miljoner på banken, hon mådde väl bra att göra sig av med bilen, med tanke på vilka minnen den gav henne. En svart Chevy Camaro från 1969, kommer hit om någon vecka.

Jag fick den strax innan jag reste över hit. Kommer hit om någon vecka, en riktig best, blåser bokstavligen dörrarna av det mesta i Sverige.” sa Cecilia upplysande.

”En Streetracer?” frågade Erkki förvånat.

”Något åt det hållet, full bur, 467”, som är kompressormatad. Mer en regelrätt racebil med registrerings skyltar. Jag såg bromsprotokollet på maskinen, 927 hk på veven, så gissa hur ombyggd den maskinen är. Ärliga bromsade hästkrafter, inget gatuskryt, har kostat en smärre förmögenhet att bygga. 200 000 kr stoppar inte. Mer pållar än i de flesta rena dragracingbilar i Sverige. Så det rör på sin om det behövs, dessutom ordentliga bromsar, sitter eftermarknadsskivor och ok fram och bak, fyrkolvare bak, sexkolvare fram. Så bilen stannar lika fort som den går, hade den uppe i motsvarande 307 km/h i toppfart i USA. Inget att sätta i händerna på oerfarna så att säga. Och det går jävligt fort upp i den farten, vill jag påstå, 0-100 på under tre sekunder. Utan att jag trampade i botten.” sa Cecilia korthugget.

”Fy bubblan, det där är ingen bil, det där är en raket på hjul!” sa Erkki uppskakad, han sa inget mer.

”Kan komma att behövas, gjorde mig inte direkt vän med vissa i sandlådan. Finns ett visst hat emot mig i Mellanöstern.

Så att komma snabbt ifrån platsen kan praktiskt.” svarade hon buttert. De körde nu till deras hus och hon fick den informationen hon behövde, hon fick i sig lite riktig mat på drygt tolv timmar.

Efter det körde dem henne till hennes mor, när hon öppnade var Cecilia blek i skinnet, hennes mor var i ett mycket dåligt skick, mycket tunn, blek i skinnet, och såg ut att förlorat styrkan till att vilja leva, Päivi tittade på henne och log upp.

”Fick du mitt brev, mor?” frågade Cecilia henne och var chockad över hennes skick.

”Nej, har du skrivit till mig..?” frågade Päivi trött.

”Ja, jag skrev i det att jag var på väg till dig. Jag är här tills det där monstret som kallas cancer är besekrat. Det finns inte en chans överhuvudtaget att den skall få en chans att den skall vinna.” svarade Cecilia bistert.

”Vill du veta vad läkaren sa, Cecilia?” frågade Päivi trött.

”Taskig prognos?” undrade Cecilia oroligt.

”Ja, 50/50, om jag överlever det här mister jag båda bröstena. Det kan jag leva med, om det betyder att jag överlever. Men, kom in är ni snälla.” sa Päivi och alla tre gick in.

”Sätter de inte in inlägg om du ber om det? Gregs äldsta dotter fick skiten för sex år sedan och hon överlevde det. Så jag vet en del om det.” sa Cecilia undrande.

”Ja, gott att du är här, det känns genast lättare, ledighet eller avsked?” frågade Päivi nyfiket.

”Ledighet, längledighet, har massor av år att ta ut i ledighet, som annars frös inne. Tror snarare att det att se till att få mig ur skottlinjen för lite pappenheimare ett antal lönegrader ovanför mig, som ogillat våra arbetsmetoder, idioter som inte inser att våldsamma religiösa fanatiker inte går att diskutera med. Man sätter dem på plats en gång för alla, lyssnar de inte, så eliminerar man dem. Och frågan är om jag inte drar med dig till USA efter det här, jag vill ha min familj nära mig. Jag har plats för dig med i mitt hem. Dessutom fått med mig ett deltidsuppdrag jag inte ens vet vad det är än, de har satt

mig i MUST sold. På X antal år.” sa Cecilia uppriktigt. Päivi tittade på henne, hon hade alltid varit familjetjejen bakom det där tuffa skalet.

”Just snyggt, leka någon slags spion? Dalta med fanatiska och våldsamma religiösa terrorister? Skojar dem flumtomtarna med oss? Det har aldrig fungerat och kommer inte att fungera. Att de aldrig fattar det?” frågade Päivi buttert.

”Jag vet inte, de gav mig order att dra med bössorna hit. Så det kan bli precis vad sjutton som helst. Du har ju i alla fall vettet i behåll.” sa Cecilia bistert.

”Vem var det som gav dig den ordern, låter som ett kvalificerat vansinne?” frågade Päivi irriterat.

”Vette fan, finns gott om pappenheimare över min lönegrad men jag gillar inte det här läget något nämnvärt, det är inte alltid snygga saker.” svarade Cecilia bistert, hennes inställning att ju högre lönegrad, desto större fara för ”allmän hjärnskada” hade enbart ökat på grund av den här resan.

”Men det är lika bra ni vet.” fortsatte Cecilia kort.

”CIA, är dem inkopplade?” frågade Päivi misstänksamt.

”Jag vet knappt själv vad de kokat ihop, men du kan ge dig Djävulen på att jag tänker säga ifrån om det är ett skitjobb. Tänker inte acceptera ett sådant skitläge Ol’ man hamnade i. När CIA misstänks vara med i bilden blir jag tämligen misstänksam. Med en god orsak.” sa Cecilia bistert.

”Vi får hoppas dem är vettiga nog att ge en klok uppgift.” svarade Päivi kort.

”Ja.” sammanfattade Cecilia läget. Hon var bra misstänksam, och det fanns goda orsaker till det.

”Jag får ringa Greg att jag kommit fram, han är mitt närmaste befäl. Men vem vet, vem som styr över honom. Jag vet inte i alla fall, är väl något totalt IQ-befriat nöthuvud i vanlig ordning.” fortsatte hon kort. Hon ringde kort upp Coleman kort, hon tittade på klockan och såg att han borde vara hemma. Så hon ringde dit.

”Coleman” hörde hon en trött röst.

”Det är jag, Boney, jag är framme, bor med min mor tills vidare.” sa hon bistert.

”Hur är det med henne?” frågade Coleman orolig.

”Jag vill inte ljuga, så ja, hon ser ut som skit, hon kan inte vara hemma i det skicket. Vad tänker läkarna på? Hon borde ha riktig vård nu på sjukhus, i det här skicket, hon har fått en osäker 50/50-diagnos. Inte brytpunktssamtal ännu men inte långt därifrån. Inte den bästa prognosen precis.” sa Cecilia uppriktigt.

”Är det så illa?” frågade Coleman uppriktigt.

”Ja, det är det, så fort jag noterat vart jag finns så kommer jag att skaffa mig en svensk mobiltelefon. Och den datorn du sa till mig att skaffa. Rätt hyfsade priser på sådant här faktiskt. Jag måste markera för svenska myndigheter att jag finns här igen, skatter och sådant.” sa Cecilia kort.

”RG har redan gjort det, du har skyddad identitet, och skriven hos din mor. Säkerhetsnivå ett, vilket betyder ingen utan auktorisation ens kan säkerställa att det är ett giltigt personnummer, du kommer att få ett särskilt ID-kort. Samma som du har i USA.” sa Coleman upplysande.

”Yeah, vilket så kallat civilt liv.” sa Cecilia ironiskt.

”Om du förväntade dig det, så trodde du definitivt fel. Du är anställd av MUST under din tid i Sverige, och enbart tjänstledig från US Marines. Du är med andra ord fortfarande under mitt befäl. Folk undrar vart du är idag, de där flummarna, gissa vad dem vill säga dig. Kowatz har satt dig under mitt befäl tills du återkommer. Men de tillåter dig att ha en civil täckmantel för att dölja vad du är i Sverige för egentligen. Speciellt under tiden du hjälper din mor, men den inkomsten kommer aldrig bli officiell hur som helst. Och kommer aldrig att skattas för, och du måste vara en av få svenskar som får en skattefri inkomst helt lagligt. Din femårsperiod är bara pausad inom US Marines. Och det tickar på redan nu och framåt i befordringsgången i USA med. Nu skall du enbart hålla arslet nere under radarn så inte våra små

flumhuvuden till Shit-Bricks hittar dig.” sa Coleman korthugget.

”Och kan jag förvänta mig ett jobb i skuggorna med antar jag? Men vet du med vad?” frågade Cecilia ironiskt.

”Det är upp till MUST och CIA, du kommer att få dina arbetsuppgifter av RG. Men förvänta dig liknande jobb som du gjorde för CIA här.” informerade Coleman henne.

”Right.., ni släppte iväg mig lite väl lättvindigt för att inte kroka dit mig på något. Så jag jobbar som vanligt med andra ord, men utan uniform.” sa Cecilia buttert.

”Ja, precis, du jobbar på som vanligt, och tjänsteåren räknas in i dina tjänsteår i US Marines. Så räkna med du inte längre kommer att vara Captain vid återkomsten. Men du skall vara förbannat tacksam att du är iväg från de här fjantarna. En i högsta grad potentiell krigsförbrytare som de kallade dig i förrgår, när de sökte efter dig, de åker ut om ett eller två år, då slipper du dem för gott.” sa Coleman sakligt. Hon hade i sanning inte släppts iväg på lösen.

”Då är det bara att vänta på vad RG har i åtanke för mig. Jag hoppas vid Gud att dem inte sätter mig på SAD-jobb, gör dem det då lär jag ta mig fan ryta ifrån. Sirpa och Erkki är här med, och jag borde väl prata lite med dem innan de åker. Jag hör av mig senare när jag har träffat RG. Det skall du ha klart för dig, jag gör Fan inga ”våta jobb”.” sa hon bistert.

”Gör så, hälsa dem från mig, gör de det så åker du tillbaka hit, omedelbart, det är INTE okej. Det bryter mot alla regler.” sa Coleman kort och lade på luren. Cecilia började känna en tomhet på ett sätt, någonting var väldigt fel, det var långt ifrån rätt. Hon kom från ett liv i Mach 2 till noll på ingen tid, trots att hon påstods skulle jobba, det här en tvärnit.

Med vad, kunde hon hantera det, vad i sjutton hade dem tänkt att hon skulle jobba med? SAD, med andra ord ”våta jobb” och sådan skit? Kom de dragandes med det skulle hon

garanterat packa väskorna och dra hem med en helvetes fart och prata med Gilbert.

Och då åkte Päivi garanterat med till USA, det fanns inget snack om den saken. Hon hade pratat med Jeanette om hennes första tjänst i den svenska försvarsmakten, tills hon mer eller mindre tvingades bort.

Under de tre år som hon gjorde sin transition under vad hon kallat könsbytesutredningen, när precis allt kretsat kring den. Med motståndet från vården, som sinkade allt de kunde.

Tidigare kolleger som pratade skit om henne så mycket de bara hann, alla anmälningar som ständigt lett till ”ingen åtgärd”, trots handfasta bevis. Utom dem fallen där det lett till dom. Trots att hon haft väldigt bra på fötterna, så hon hade få så in helvete nog av alltsammans, hon hade blivit less som Fan på att alla höll varandra om ryggen.

Och så fort hon fått alla papper, gifte sig med första bästa från nära nog vilket annat land som helst nära nog, helst USA dock, och sprang på kräket Roger Thompson, och hon lämnade Sverige snart nog omedelbart efter att hon fått sin juridiska status som kvinna säkrad.

Och i USA fortsatt med högriskyrken som säkerhetsvakt på en bank, och sedan efter det, fängelsevakt på ett nära nog ökänt högsäkerhetsfängelse, hon hade öppet sagt att hon inte vågade slå av på farten.

I hennes eget liv hade någon stampat på bromsen, stenhårt, och hon hade brakat rätt in i väggen med en smäll. Hon var mer eller mindre satt i en ofrivillig ”exil” för att hållas ur flummarnas synvinkel för ett bra tag framöver. Det var förbannat märkligt att det alltid var ”hantverkaren” som stryka på foten, och inte ”beställaren av arbetet”, de kom liksom alltid undan sitt ansvar, typ: ”Jag visste minsann ingenting”. Att höjdarna alltid skyddade sina arslen.

Hon var oroad, men hon såg att Securitas sökte väktare till värdetransporter i en annons i Göteborgsposten, det passade henne bra, nära nog perfekt. Hon gick till de andra och tog sig en kopp kaffe själv när de nu hade en djup diskussion, och hennes mor undrade varför hon hade alla sina vapen med sig, för att ha kul med dem?

De hade fått besked på att hon hade fått ett deltidsuppdrag, det fick räcka med det, när hon inte ens visste själv vad sjutton de tänkte hitta på. Hon var bra förbannad på att hon tog det här steget, eller ärligare sagt, flyttats på hastigt mot hennes vilja för tas ur sikte efter att skiten träffat fläkten hos flummarna, det var nog mer det sistnämnda.

Det var bara att se till att sköta jobbet, om hon ens haft det valet att neka, hade hon funnits i USA hade hon kanske åkt rätt framför UCMJ. Och garanterat in på Brigen. Skiten hade trots allt missat henne och det hade missat grovt.

Coleman gjorde nog det enda rätta när han förpassade henne ur skottlinjen. Men vad var det för jobb? Var det SAD-relaterat skulle hon be somliga fara åt helvete och dra hem till USA igen, skjuta på en måltavla med en 0.480 och den var slamsor, eller MAC-10:an.

Den var garanterat olaglig i civil ägo, egentligen det garanterat sämsta vapnet hon någonsin hanterat. Och ytterst begränsat i sitt användningsråde. Hon var den hon var, och det var order på det, både Sirpa och Erkki fattade naturligtvis misstankar om hennes egentliga avsikter, men vad kunde hon göra?

Vapnen lämnade inte hemmet innan hon hade lagliga papper på dem. Sedan den spritt nya McDowell:n, en av världens mest extrema och tillika exklusiva stickvapen. Skadan var skedd och de borde begripa bättre än att de skulle börja prata vitt och brett.

Efter några timmar åkte Sirpa och Erkki hem och de var nu ensamma, hon och Päivi, och Cecilia packade upp nu sina väskor. Hon chansade att ringa till Securitas och det var en dam som svarade där och hon ombads att skicka in ett CV till dem.

Men att få ett eget ställe var inte lätt, visserligen hade hon pengar till att köpa en lägenhet, men det ville hon inte, inte med den korta tid hon beräknade vara i landet.

* * *

Hon vilade över natten och nästa morgon ringde hon till Bo. De två drog på datorjakt på Hisingen, samtidigt skaffade hon sig ett svenskt mobilnummer och mobiltelefon, för att komplettera datorn köpte hon till skrivare och Microsoft Office 2003 Pro så hon kunde skriva ut sitt CV.

Hon hade använt det redan i USA så programmet var henne bekant. Sedan skaffa internet. Så Telia nästa, där det blev lite kackel tills hon kunde bevisa att hon jobbade för Försvarsmakten, då kom abonnemang väldigt snabbt.

Att skriva CV var något nytt för henne däremot och hon fick hjälp av Bo att fixa den biten, och hon tyckte redan från början att åka buss knappast kändes tryggt, hon behövde en tillfällig bil som inte kostade en förmögenhet. Skicket på den bilen var egentligen rätt egalt, så länge den var laglig att framföra på vägen.

Sedan färg, märke och modell var allmänt egalt, bara fanstyget rullade för egen maskin. I dem prisklasserna hon hade tänkt sig så var det väl knappast några lyxvagnar hon kunde förvänta sig, max 3000 kronor.

Efter en koll på nätet hos Bo, så hittades en halvdålig Volvo 244 GL från 1981 för närmast kaffepengar, 3000 kr eller bud. Besiktigad året ut, likaså skattad samma tid. Det var bara att bevärpa sig med pengar och ut och titta på det där svinfula eländet, den såg hemsk ut men var pålitlig, vilket var det enda

hon var ute efter, slö som ett ök men med 55000 mil på mätaren hade den blivit ”väl inkörd” enligt Volvomått sett.

Den fulaste bil hon någonsin sett, alla kategorier. Påstods ha varit vinröd en gång i tiden men nu mångfärgad med bland annat en vit höger bakdörr och gula framskärmar och en blå motorhuv, och på köpet en knallgrön bagagelucka. Såg helt enkelt för överdjävlig ut. Hon bjöd 1500 och fick den för det. 1500 var skrotvärdet ungefär. Så det var pengarna tillbaka när skrället inte längre höll ihop, eller rättare sagt när SBP hade gett den dess slutgiltiga dödsdom.

Hon behövde den för att kunna köra Päivi till sjukhuset, så hon tog den för vad den var. Hur djävlig den än såg ut så gjorde den sitt jobb, den var i all fall inte svår att hitta på parkeringen. Fixa en parkering utanför så hon kunde ha uppsikt över bilen, en baggis, med Päivi i släptåg till fastighetskontoret. Bilen såg ut som skit men gick som en klocka oavsett det, den klickade aldrig. Det var mer än hon ens hoppats av det gamla skrället.

Bilskräppet var klassad som fulaste bilen på hela parkeringen, och folk klagade till bostadsrättsföreningen, som i sin tur klagade på henne. De kom ingen vart, men Cecilia förstod ”den vänliga vinken”. Så hon köpte originalfärg på sprayburk i parti och minut, så det skulle räcka till, när mer än halva bilen hade en avvikande färg.

Och fräschade till det värsta på den, bara för att slippa skämmas ögonen ur skallen. Hon behövde inte den negativa publiciteten i det här känsliga läget, ett par eftermiddagars jobb i ett gammalt garage hon lånade tillfälligt, men var den i alla fall inte så förbannat anskrämlig. Lacken var knappast den jämnaste men inte heller så djävla dålig som den hade varit innan.

Hon räknade inte med att behålla skrället så där värst länge och köpa något fräschare, men det här dög tills Bad Guy kom på svensk mark. Rosten var det värsta problemet men det var ju bara en tillfällig bil, så det var väl knappt idé ens att laga. Det var så pass mycket av det. Ruttna skärmkanter, runt framrutan, och trösklarna på båda sidor, svårlagad och meningslöst på ett sådant gammalt skrälle, bara vindrutan kostade mer än bilen var värd, som övrigt hade en spricka rätt över rutan. En garanterad tvåa.

Bilen var en katastrof rostmässigt. Den höll inte tätt runt vindrutan i alla fall och golvet fram var vått så fort det hade varit ett värre regn, tankmätaren var ur funktion så hon hade alltid 5 liter extra i bagaget, det var vad hon visste nu, troligen kom det mer med tiden. Den hade 5 månader kvar på besiktningen, om det nu var värt att ta den en gång till besiktningen, så inte protokollet skulle bli fullklottrat ännu en gång. Förfallet var vida spritt i den bilen.

Att ge den anställde på SBP en massiv hjärnblödning var hon inte intresserad av. Det kunde gott vara mer, bilen var ett rent vrak egentligen. Så dålig att det var ett hån, hon visste inte hur pass ruten bilen var egentligen, men att kalla den kry var en grav överdrift.

Skulle hon få den besiktningsbar igen skulle det vara en hel massa svetsjobb och timmar i garaget så det liknade en heltidstjänst, och det var hon inte beredd att lägga ner på det där eländet.

Hon fick skickat CV:t och sedan var det bara att vänta på svar, och veckan, drygt efter, så kom hon till intervju. Mycket handlade om säkerhetsfrågor och att hon hade livvaktutbildning gjorde väl sitt till och sedan var det bara att vänta, efter ett par dagar kom beskedet. Hon fick jobbet på Securitas, men efter två egna rånförsök på kort tid. Som gick åt skogen för rånarna då hon försvarade sig själv och polisen knep buset, och att en kollega skadats vid ett rån.

Då bestämde hon sig att det inte var värt risken, lönen var inte bra nog för det. Speciellt som hon riskerade att möta vapen och hon själv inte var beväpnad.

Kollegan hade mött AK4:or i Hammarkullen och det var knappast en hit att käfta upp emot. 65 000 kr som rånarna kom över. Det var för bövelen säkrare i Afghanistan och slåss än att transportera en sketen väska pengar, det var helt absurt i hennes ögon. Cecilia insåg det vansinniga i det jobbet och tog ut slutlönen och planerade för annat jobb.

Hon sökte nytt jobb, och överraskande nog hamnade inom vården på ett äldreboende på deltid. Bodde hos morsan, och hade ännu inte hört ett ljud från RG, vad höll de på med? Hon kunde inte ens övningsskjuta på svenskt territorium som det såg ut nu utan att det var olaga vapeninnehav.

Samtidigt som hon sett oroande element i Göteborg och som uppenbart hade anknytning till mellanösterns radikala muslimer, hon var just nu tämligen försvarslös om de drog vapen mot henne. Hon hade klagat lite på det hos Coleman och sagt hur hon hade det och så. Men, jobbet inom vården var utmanande på rätt sätt, hon jobbade på en demensavdelning för engelskspråkiga vårdtagare.

Hon insåg att arbetsmiljön på avdelningen var spänd med mycket konflikter, och till slut, på eget bevåg, köpte en Black Parson/Jack russell Terrier hanvalp hon hade döpt till Chico, och skaffat ett halsband med det namnet på, och släppte lös det lilla trollet på avdelningen. De gamla var som förbytta och många aggressionsproblem var som bortblåsta, dem ”slickade” Chico bort.

När ledningen insåg Chicos läkande verkan, så tog kommunen och köpte in ytterligare tre hundar. Chico anpassade sig snabbt till de gamla och bodde på avdelningen och vårdpersonalen hitta honom sovandes i än den ena än den andras säng om nätterna. Det enda var att de fick passa lite så

de gamla inte matade ihjäl den lilla stackaren så han rullade fram.

Chico övertogs av kommunen och fick sig ett riktigt bra hundliv, med gratis veterinärvård, kloklippning och pälsvård gratis och när Chico rastades så var alla från avdelningen ute med honom. Maten var det bästa de kunde köpa och Chico skulle få göra de gamla glada i minst 10 år. Det var aldrig menat att hon själv skulle behålla Chico.

Lönen var rutten, 8250 kronor i snitt efter skatt, jämfört med dem 27000 hon hade i grundlön i US Marines, med alla tillkommande risktillägg var hon väl uppe i gott och väl 45000 och en bra bit därutöver. Det hade toppat 80 000+ vissa månader under 2003-2004, omräknat i svenska pengar. Pengar det inte funnits en chans i Helvete att bränna i ”Sandlådan”, hon hade en jävla massa pengar sparade.

* * *

Situationen med hennes mor var olika från dag till dag. Vissa dagar upp i humöret, en del mer bittra, och hon var inte säker på om hon skulle klara det, på väg att ge upp. En konstant strid med läkarna som hade gjort att hon fått ett allt kortare tålamod med dem kvacksalvarna, var det en läkare hon pratade med eller var det amatörer? Läkare som inte hade någon som helst kompetens uppenbart.

Camaron hade dröjt ett par veckor extra i New York och kom iväg sent och papperskvarnarna malde långsamt, och båten måste ha stannat vid vartenda hamn längst vägen, men till slut så hade burken landat i frihamnen.

Hon kunde äntligen hämta och förregistrera bilen, och ta hem den till Tuve, till ett garage Bo hjälpt henne att hitta. Hon köpte det garaget rakt av. Ett tidigare lager för gatukontoret. Den landade nära nog två månader senare än vad den borde ha gjort och det visade sig att den lastats av i England, innan de

kom på att den lossats i fel hamn och fick lastas ombord igen och sådan skit.

Kort sagt trassel som sjutton vid frakten, hon fick en rundlig kompensation av rederiet för irrfärderna och hon nöjde sig med det, de bjöd på frakten. Hon hade ringt och undrat vart i helvete bilen var och till slut så stod bilen på svensk mark.

Efter en så lång omväg att hon undrade om båten tagit omvägen om Kina ungefär.

Efter visst käftande med skyltarna stod det Bad Guy på de svenska plåtarna, efter att hon kunnat bevisa att bilen haft detta sedan åtminstone 1996 på de amerikanska plåtarna, den var helt skattebefriad och vid besiktningen hade effekten gett inspektören kalla kårar, men den blev till slut godkänd med en full tolvpunktsbur, kompressor och hela kalaset, och ärliga 681 kw i fordonshandlingarna, Listan på T-koder var milslång, inkluderat att den hade Wilwoodbromsar.

Seriemässigt utförande kunde bokstavligen avskrivas omedelbart, besiktningsmannen var chockad över hur effektiva bromsar den hade. Handbromsen hade fått byggas om för att bli godkänd, ett ok från Volvo V40 per sida som jobbade enbart som handbromsar.

Wilwood var racingbromsar där detta inte hade varit prio ett precis. Det hon gjort var däremot var att hon förlängde Cut Outens utgångsrör med rör som stack ut precis framför bakhjulen, mest för att undvika brand i chassiet då hon låtit underredbehandla den, den enskilda detaljen som de bråkade om mest, ljudnivån och Cutouten, bromsarna var godkända efter att hon satt ställbar bromsreduktionsventil till bakaxeln. Med sexkolvsok fram stannade den rekordsnabbt jämfört med en normal Camaro.

Något hon pratat med en tekniker om på förhand, tvåkrets bromssystem, mm fanns redan. Den blev helt enkelt lite mer gatanpassad än tidigare, även om det var marginellt. Det

handlade enbart att kunna ge den svenska legala registreringsskyltar. Det var i praktiken en gatlegal racebil.

Bilen var knappast komfortabel på längre resor, enligt gemene mans åsikter. Var man van vid APC:s och liknande var den superkomfortabel. Linelock satt installerad, men som SBP med viss mycket stor tvekan godkände, men var låst med en nyckel för att inte kunna aktiveras under färd, en kompromiss för att blidka SBP:s arga blickar. Och det var nog bäst så, med tanke på reglaget placering.

Bilen var klar för gatan i Sverige till slut, och polisen såg rött men kunde inget göra, högljudda 92 decibel i avgasljud i de lagliga handlingarna, med alla avvikelser angivna i registreringsbeviset var det bara att åka, den small som K-pistar ur avgasrören på tomgång och knappast lämplig som bruksbil, men driftsäkrare än det där skrället till Volvo.

Till och med dem massiva bakdäcken skrevs in i alla papper. bredare än 350 mm var annars No-No, här var det närmare halvmeter, 470 mm. SBP gillade inte läget, men bilen var bevisligen byggd så redan 1996. Flyttgods undanröjde åtskilligt i regelboken.

Den hade tidigare enbart körts sommartid och förvarats i uppvärmt garage vintertid. Försäkringsbolaget hoppade högt när effekten kom upp på tal och det blev bara att byta bolag då Folksam skrek högt och sa att de ville kalla den en racerbil de inte ville befatta sig med, men det var bättre än ingenting alls. Hon hade mött polispatruller som givetvis stoppat henne, men efter att ha insett att det muskeldundret var besiktigt som den stod, trots det brutala bullret, så var det bara att åka vidare.

Att lägga av burnouter aktade hon sig för däremot, likaså streetracing, hon hade kört ett lagligt race och spöat allt och alla med Camaron. Hon försvann som en avlöning efter att hon låtit Bo hämta priset. Där hade hon utnyttjat Linelocken för att kunna göra säkra burnouter.

En stor fördel mot alla andra på strippen. Vissa äldre polismän kände igen hennes namn och svor till, bilen var besiktigad exakt som den stod, och troligen Sveriges absolut värsta gatracar. Hon körde den inte mycket, den drog kraftigt med bensin, och drog blickar till sig.

Och de kunde inte göra någonting emot det. Mer bara låta åka och svära tyst för sig själv. Och kanske på fel sätt för hennes egen säkerhet, Volvon var så vanlig att det var risk att gå fram till fel bil på parkeringen ungefär. Något som skett vid ett par tillfällen.

Hon började bli rastlös, och något gnagde henne inifrån nu, hon hade nu nära nog daglig kontakt med Coleman i någon form. Mest per E-mail men även telefonsamtal där hon uttryckte oro över situationen och att hon var nära nog skyddslös.

Hon hade börjat känna att fel folk börjat känna igen henne, hon behövde komma i kontakt med RG omedelbart, det fanns väldigt goda orsaker till det, hela hon var ett vandrande terrormål som var helt oskyddad.

Några som det verkade, militanta muslimer som hon undvek, för att inte bli måltavla på något vis. Hon kände igen det psykosociala mönstret från lirarna i Al Quaida och andra extrema terrorgrupper, Shejkens tentakler nådde garanterat Sverige med.

Tentakler hon helst undvek, hennes liv hängde på det, och det tenderade att hänga någon form av vapen i ändarna på dem.

Just nu var hon helt skyddslös om hon bokstavligen inte slog ihjäl dem fysiskt. Hon kunde inte annat än att ligga lågt som en lus för att undvika fientliga attacker.

Hon hade kontaktat Coleman och beklagat sig och ifrågasatt vad i helvete svenska myndigheter höll på med. RG som i sin tur tagit tag i svenska kontakter. Hon hade gått beväpnad mer eller mindre 24/7 sedan 1984-86.

SÄPO hade kollat upp henne mot amerikanska myndigheter och frös om fötterna så det var isklumpar till fötter. SÄPO fann att det rörde sig en av de absolut bäst utbildade Operatörerna i landet för ögonblicket. Med eller utan vapen, ett rent vansinne att ta in henne utan att kolla upp bakgrunden först.

Det var lite väl sent påtänkt, och nu var det bara att försöka reparera den skadan, miljonbelopp hade redan gått åt helvete för ingenting. Och RG undrade öppet vad i helvete vissa idioter höll på med. Hans kritik hade inte tagits emot välvilligt och somliga hade bokstavligen bett honom att hålla käften.

* * *

Hon hade redan hamnat i den sitsen att hon blivit uppdagades, och då hunnit undan. Bland annan ett par mycket fientliga radikaliserade män från Mellanöstern som tänkte dra vapen mot henne från en mörk BMW 520:a av 1990 års modell, som hon hastigt fått slaget.

Hon hade lagt dem i gummirök med Camaron. Innan den tjocka gummiröken dunstade var hon långt borta från terroristerna, det hade gått djävligt snabbt från platsen kunde hon konstatera sakligt. För att sedan ringa polisen om händelsen, orsaken till dem vapnen var knappast okänd.

Den jävla BMW:n hade hängt efter den senaste dryga milen. Polisen hade dryga 35 minuter senare stoppat killarna och kunnat ta dem på olaga vapeninnehav, inga direkt okända delinkventer för polisen med ett kännbart belastningsregister som nu blev ännu längre, bilen ägdes av en farbror till stolleprovet som körde, och togs i beslag.

Farbrorn gnällde, men silade snabbt snacket när SÄPO sa att om han inte höll tyst så skulle de titta i hans papper med. De kollade upp honom likförbannat men gubben kom undan men blotta förskräckelsen. Där fanns inget men gubben fick

klart för sig att en enda kontakt med extremister och Säpo kom och knackade på dörren.

SÄPO hade placerat dem till Bellevuemoskén, och som var känd för att hysa radikala fundamentalistiska åsikter. Dem pappenheimarna hade denna gång ”bara” åkt dit för vapenbrott, men väl en anteckning om misstanke för betydligt grövre brottslighet i bakgrunden, förutom den redan grova brottslighet de redan presterat, inkluderat bland annat personrån, ett rån mot en servicebutik, narkotikabrott och nu snurrat in på religiös extremism.

Cirkeln var komplett så att säga. Nu var det dags för en tids semester på Hotell Gripen. SÄPO började nysta upp kontaktnät och som var synnerligen intressanta ur terrorsynvinkel, ett antal intressanta namn kom upp som definitivt även intresserade bland annat CIA, som i sin tur nystade vidare.

Situationen gynnade inte dessa pappenheimare i alla fall, en närmare kontroll och kontrollera fingeravtryck och DNA, gav vid hand att de kunde bindas ett 50-tal inbrott med, kort sagt, där satt fängelserundan som i en liten ask. 2 år och 6 månader var meddelat.

* * *

Hon levde med en hotbild på sig från radikala muslimer där hennes smeknamn var som rena mässlingen i hatavseende. Ett penningpris hennes huvud på 2 miljoner dollar från Al Quaida och en miljon från Shejk Abdullah Farhouk, som befann sig någonstans på den arabiska halvön där han gjort sig oåtkomlig.

Jagad 24/7 av CIA för terrorism, med en prislapp på 15 miljoner US Dollar på sitt huvud, och som gjorde att karln inte kunde visa sig öppet. Misstänktes gömma sig i Pakistan eller Jemen, men nästintill hopplös att hitta.

Med 3 miljoner US Dollar sammanlagt i pris på hennes huvud var goda orsaker att inte sticka upp skallen för högt upp i luften. Säkerhetsklassad så fort och så högt att de missade att hon bara var tjänstledig från US Marines och skrev att hon tagit avsked. MUST, den militära säkerhetstjänsten fick skrämselficka, och kallade in henne för ett allvarligt samtal. Det var en bra smällfet katt de hade i sina led, med kunskaper få i Sverige ens kunde drömma om.

Något Cecilia skulle komma att utnyttja till sin fördel, hon ville gömma undan ett och annat för dem civila myndigheterna. Inte så lite heller, ur militär aspekt var klassad som att hon skulle kallas in till försvarsmakten om Sverige anfalls. Genom hennes svenska medborgarskap. MUST klassade hennes militära historik så djupt bakom lösenord att den civila sidan aldrig skulle få reda på den. Det enda som stod öppet var att hon gjort militärtjänst i USA.

Förläggningssort i Sverige, i läge av ofred var strängt sekretessbelagt, med särskilda accessvillkor. Hon var förlagd ute i Karlsborg och var stationerad som Kapten i SSG, lika få som hennes eget förband i USA och likvärdiga uppgifter i vissa avseenden, operativ inrikes, till skillnad mot alla andra befäl. Något RG gjort i samråd med ÖB, det gjorde att hon skulle ha övningstillfällen med SSG. Undantag kunde medges vid synnerliga tillfällen att hon ledde trupp utomlands. T.ex. gisslanfritagningar, med mera.

RG hade fulla orsaker att misstänka att de lämnade ruiner efter sig efter att det fritagit gisslan, men det var liksom en petitesse på det stora hela.

Det fanns stor orsak att tro att det var SSG som hade att ta till Se och Lär-taktiken. Den tanten kunde svartkonster så självaste Merlin skulle kunna skämmas ögonen ur sig. Hon skulle hållas aktiv på svenskt territorium, det var villkoret de hade fått låna henne på, hon hyrdes in mot en ”icke angiven summa US Dollar” om året utåt.

Hon var inte billig att ta in, 1,7 miljoner US Dollar årligen plus att de skulle se till att hon hade ammunition och andra lika nödvändiga/nyttiga "förnödenheter" som skyddsvästar och andra skyddsåtgärder. Hastigt omräknat till i runda 12 miljoner kronor + eventuella utgifter för förstörd/skadad egendom, mm.

Med det facit de kunde se, kunde dessa förluster bli mycket omfattande. Hon var ökad för att kunna bli oerhört destruktiv. Kostat 10-15 miljoner+ US dollar i rena utbildningskostnader. 100 miljoner Kronor plus/minus. Det utbildade man ett helt förband för i Sverige, lågt räknat.

Denna kvinna kunde ensam orsaka mer skada för Fienden än ett helt svenskt kompani. Troligen skulle en skyddad bil komma ifråga, det fanns två bilar skrivna på henne officiellt, inget direkt ovanligt, mer än att det var så pass olika bilar. Den ena rena vraket, och den andra en av landets absolut snabbaste gatlegala Streetracers.

Hon kostade i runda slängar lika mycket som ett mindre kompani i drift ensam, plus löpande utgifter, det kändes som att hyra in en professionell yrkesmördare till Försvarsmakten. Svindyr och högeffektiv, långt mer tränad än någon i SSG, för extrem okonventionell krigföring, där ingenting satte gränser, mer än folkrätten. ’

Som knappast klev av om skiten började flyga omkring. Vissa indikationer sa att hon troligen gjort sig bemärkt redan på ett brutalt sätt. Tanten ifråga var allt annat än ofarlig att jävlas med.

Bil nr 1:

En Chevrolet Camaro RS 1969, registreringsnummer RSS 522 med personlig skylt Bad Guy, nyligen inkommen flyttgodsimport där den civila sida hade rest på nackhåren när den bilens fordonsdata kommit upp med en effekt på 927 hästkrafter eller 681 kw i laglig effekt. Troligtvis en underdrift.

Den civila sidan hade försett honom med bild på RS:en, det var en ren racebil i praktiken, ett rent monster, med den största kompressorn han någonsin sett på en gatkörd streetracer. 8-71:a, frånvarande förgasare sa att den hade Fuel Injection.

Godkänd med bland annat fullbur, Mickey Thompson på bak, och så vidare, listan på koder var milslång. Wilwoodbromsar och helvetes massa annan godis.

Det som var Camaro RS 1969 fabriksoriginal var lätt räknat. En Plain Jane, utan någon som helst lull lull utvändigt från fabrik, Code JL-8 med original skivbromsar bak, originalmotor: ZL-1 427". Ett dynamitpaket på hjul. RG kunde stillsamt konstatera att bilen i fråga rastade i stort sett allt på svenska vägar.

Prislapp: med all inräknat, långt över 600 000 kr, prestanda: Något överdjävligt bokstavligen, hur långt ballarna räckte ungefär innan föraren gjorde på sig, det var frågan mer i det fallet. Där var det nog mer hur mycket nerverna tålde, innan det blev kycklingtakter av det hela.

Besiktningssmannen vid registreringsbesiktningen hade enligt uppgift gjort misstagen att gå över 3000 varv i motorn och nära nog skitit på sig när bilen slog loss fästet bak i 90 km/h.

Det fanns en notering om det där besiktningen hade lagt in råd i systemet till andra besiktningssmän att aldrig överstiga 3000 varv vid provkörning. Frågan var bara hur långt vågade tanten själv gasa, innan nerverna tog slut. Enligt vissa känningar, så var det varvräknaren ut. Nästa besiktning 2009, därefter 2011, Försäkringspremien låg på 5800 kr/år i helförsäkring. Kort sagt svindyrt att äga.

Bil nr 2:

Volvo 244 GL 1981, ASE 355, en uppenbar tillfällig lösning. Kontrollen på den sista sa att den troligen var ett akutinköp för att klara av lokaltransporter, med ett par svåra bra att veta att åtgärda, den civila sidan hade sett bilen i fråga

och den var bra rutten. Den skulle knappast bli långlivad, så dålig som den var. RS:en var dock som uppslukad av jorden och syntes nästan aldrig. Det fanns kanske orsak till det, inte världens mest diskreta fordon.

Nu skulle hon dock få sina arbetsuppgifter av honom, intern underrättelseinhämtning för att leta efter Renegades bland tidigare amerikansk militär personal, och spana på högerextrema organisationer och andra extremister, hon hade rätt bakgrund för att kunna infiltrera sådana organisationer framgångsrikt.

De högerextrema hade börjat avslöja de svenska operatörerna, och det var behov fanns att koppla in yttre Operatör. En operatör dem inte misstänkte lika lätt. Det fanns viss fara för att de hade infiltrerat Försvarsmakten, vilket i så fall mycket, mycket allvarligt. Det var tvunget att elimineras, att den fördelen skulle tas ur händerna på nazisterna.

Individer som var ytterst tystlåtna om sina åsikter inom tjänsten, men som kunde bli oerhört farliga om för dem ”rätt regim” fick makten. Det kunde bokstavligen gå åt Helvete. Hennes andra och hennes huvudsakliga uppgift var att arbeta med personskydd, att utforma, och aktivt skydda VIP och personer med hög hotbild, den biten fick dock vänta på grund av hennes just nu mycket jobbiga personliga situation, med moderns svåra sjukdom.

Men RG reagerade på att hon funnits i Sverige redan i mer än 4 månader, utan något som helst egentligt skydd, oförlåtligt! Det kunde ha tagits någon form av initiala kontakter att berätta för henne att de inte glömt bort henne. Han hade lånat ett rum på polishuset på Skånegatan för att träffa henne, efter att han flugit ner från Stockholm.

Det mullrade plötsligt av ett brutalt och högljutt V8-smatter utanför med en lättare urvarvning som ekade över nejden, för

att sedan höra en bildörr slå igen, en dörr som garanterat var tom på ljuddämpning. Han fick besked att hon nu väntade på honom ute i vänthallen, han reste sig upp och hämtade in henne.

”Bra att du kunde komma så här smidigt. Hur är det?”
undrade Rolf kort och släppte in henne.

”Tja, inte så värst bra, morsan mår sämre igen, det är en lömsk sjukdom, ibland mår hon bättre, ibland sämre. Och man vet aldrig mer än från dag till dag. Lite väl jobbigt vill jag nog påstå.” sa Cecilia bittert.

”Kan jag lugnt förstå, hur går det med hennes behandling då?” undrade Rolf oroligt.

”Ett ständigt slit med att få läkarna att fatta att varje dag de försenar behandlingen så försämras hennes odds. Hon skall visst äntligen få tumörerna opererade, vad håller de på med?”
undrade hon bittert.

”Därför vi väntat med den här kontakten, att du skulle få tid att ordna upp sådant, annars så hade vi pratat med dig för länge sedan. Vi skall in på det här rummet.” sa Rolf och visade in henne i rummet där han satt upp sin egen dator på bordet.

”Varsågod och sätt dig.” sa han bara kort. Hon satte sig ner bara för att se att RG gjorde detsamma på skrivbordets motsatta sida. Det var inte bara negativt för henne, hon kunde sätta krav, och det skulle hon vackert göra, men hon skulle göra det klokt, att bli besvärlig hjälpte ingen, men hon kände inte det positivt hela vägen, hon kände en oro över sin säkerhet.

En sak som frapperade henne var hur sterila alla dessa klassiska myndighetskontor var. Detta var med vitmålade väggar och ett Kinneviks kontorsbord i furu och en av troligen tusentals dito kontorsstolar av samma fabrikat inom polishusets väggar. Rolf lutade sig tillbaka i den berörda stolen. Luften var lite kylig som den brukade, även det kontorsstandard nr 1.

”Då Cecilia, orsaken till vårt samtal, du vet ju varför du är här, att du är tillfälligt anställd av oss. Kalla det utryckt till oss under din tid i Sverige. Det finns ett antal hjärndöda pappenheimare borta i USA som är bra förbannade på dig, därför är du här, och bör helst vänta med att återvända i tjänst i USA ett par år framöver. Några Pappenheimare ett antal lönegrader över dig har svårt att acceptera era arbetsmetoder, vår förståelse har ni. VI vet vad som krävs för att hantera sådana våldsverkande religiösa fanatiker. Där duger inte snack, där duger kallt stål och skjutvapen. De släpper inte iväg sådana som dig utan att du har något vettigt att göra. Det hänger en fet prislapp om din hals på c:a 12 miljoner per år plus omkostnader. Lika bra du vet om det, vi förstår och respekterar att du hjälper din mor nu, att bekämpa cancern är inte lätt. Därför så kommer du att ha arbetsuppgifter som du kan sköta utan att det påverkar den biten tills hon är återställd. Förhoppningsvis, du kommer att ges utökade uppdrag så fort hon tillfrisknat, vi får inte se det värsta scenariot. Cancer går faktiskt att övervinna, vi lever inte på 60/70-talet. Vi har dig i tre och ett halvt år under vår anställning, så ser det ut. Då hinner trolsen försvinna dra tillbaka ner i sina hålor. Vi har en person i en motsvarande ställning i USA, för att kontrollera före detta anställda i Försvarsmakten. Som du kanske vet så har vi haft problem med att högerextrema nästlat till sig utbildning i vapenhantering i Försvarsmakten. Något vi definitivt inte uppskattar. Det här ligger i stora nätverk som du säkert redan räknat ut. CIA har förvarnat oss att det kan ha kommit in kriminella element hit med militär bakgrund i USA. Med kontakter in i de högerextrema kretsarna, och främlingsfientliga rörelserna. Som du säkert förstår har vi haft svårt att få en vettig och mer seriös informationsinhämtning ur dem kretsarna. Våra operatörer, känner de igen av någon orsak. Där kommer du in, du har rätt bakgrund, kommer från en skarp operation i Afghanistan. Befäl, talar deras språk, och förstår deras symbolik. Det leder till en följdfråga om en

svensk som du kan ha kommit i kontakt med. Den före detta Major Jeanette Nilsson, ifrån Ytterö örlogsbas, emigrerade till New York. Det vi vet var att hon bodde det sista i New York och gifte sig med Roger Thompson i Stockholm. Innan hon emigrerade till USA 1989, för att sedan söka till US Marines 1997, efter det vet vi ingenting. Hon försvann under radarn fullständigt 1997. Efter perioden på MRCD Parris Island, vi vet att hon klarade det. Men sedan inte ett enda spår någonstans.” sa Rolf fundersamt.

”Jeanette Thompson? Sergeant Jeanette Thompson? Medlem i 120th sedan 1997, du har träffat henne personligen 24 Mars 2001 när vi hämtade hem GRU-majoren Vladimir Golev. Just nu stationerad på Bagram Air Base vad jag vet och min 2iC.” sa Cecilia kort.

”Det är en liten värld hör jag, så, hur kom ni i kontakt med varandra?” undrade Rolf nyfiket.

”Tja, en lång story, vi kom från Afrika 1997, trötta som jag vet då inte vad på misären. Tja, farsgubben mötte upp på JFK och ner till Beaufort och en brutal fest, bakfull som Fan. In kom Greg Coleman och DI Bill Beck, tja, festa natten igenom. Greg hade fått in sju avtalsfall inte Janne vågade ta i, och jag tog dem, begärde in full grupp. Handplockad, och gissa vem som fanns i den, ja, just Jeanette. Jag fattade misstankar att hon hade just de specifika specialistkunskaper jag sökte efter och hennes blotta storlek. Så jag tog in henne till samtal, sedan dess var hon min. Det var åtta förband som slet i henne men jag satte P för alla spekulationer och genomdrev PCS till 120th. Och så har det förblivit, någon pålitligare befälhavare kan jag inte ens tänka mig. Och samtliga sju avtalsfallen är idag i tjänst i US Marines, hundra procent laglydiga. Det kan jag inte påstå ens i mina vildaste fantasier att dem var innan. Ja, jag vet Jeanettes hela livshistoria, och vet vad hon gått igenom. Roger tog livet av sig 1997, efter att ha blivit ställd inför en separation han inte önskade. Inkluderat att karln var sannolikt misstänkt för Pedofili av FBI. Och skulle gripas

bara dagar efter vi lämnat New York. Han gick rättvisan i förväg. Den karln var något av det äckligaste jag stött på under min livstid, homosexuell pedofil som sagt. Som Jeanette först kom på i USA. Men tvingades stå ut med aset fram till att hon nu kunde se ett alternativ och en trygghet. Ett skenäktenskap, bara för att komma bort från Sverige, nu vet du, 1989-1997. Så inget egentligt skenäktenskap. DADT lever i högsta grad inom Försvarsmakten, och kommer att ta decennier att få bort.” sa hon nu förklarande.

”Ja, jag ser bilden framför mig, hon anmälde fem befäl men som inte ledde någon vart. Så det var orsaken till att hon lämnade Sverige så hastigt? Men då kan hon avskrivas från de riskpersoner jag haft lista på. Förbannat trist historia det med Jeanette, det var en skamstämpel för det förbandet hon var i. Hon var ett högt befäl redan innan det så kallade könsbytet, och hennes befordran tog definitivt tvärstopp i och med det. Det känns bra att det nu gått bra för henne.” sa Rolf lättat.

”Ja, Roger efterlämnade en bil, som Jeanette gav mig strax innan jag reste hit, utan kostnad, samt 25 000 dollar startkapital. Inget jag egentligen hade behövt, står mig gott ekonomiskt. Den bilen står idag på svensk mark. Den svarta Camaron på utsidan här nu. Den gamla skrothögen till Volvo vägrade starta, funderar på att skicka eländet på skroten. Tur att man får tillbaka det mesta av pengarna jag gav för den, när man skrotar den. Gav 1500 kronor för den, köper man skit så får man skit. För övrigt skall vi nog tala om att återställa tidigare manipulerade könsdelar när vi pratar om Jeanette, därför så kallade könsbyte.” sa hon leende. Bara för att bli allvarlig igen.

”Men hör du Rolf, varför i helvete har ni inte ens gjort en vink åt mitt håll, att ni finns till? Fyra långa månader oskyddad, med diverse oroliga element där ute som jag borde se upp med. Jag har inte ens kunnat skjuta för att värma upp utan att riskera olaga vapeninnehav? Att jag hade behövt mer eller mindre tvingats att slå ihjäl dem manuellt om de gav

sig på mig?” sa Cecilia bistert. Rolf tittade ut och såg Camaron stå på gästparkeringen.

”DEN?? Den är för bövelen ett odjur till bil. Så det är den berömda ”Bad Guy”? Vi har kollat upp ditt fordonsinnehav naturligtvis. Men kan 681 kw verkligen vara en korrekt effektsiffra. Och är besiktigad som den står? Vad sa den där besiktningsmannen, står lite skumt om att inte gå över ett specifikt varvtal. Den påstås ha skrämt vettet ur den gubben. Hör du Cecilia, jag har ifrågasatt det med, med ett pris på huvudet på tre till fem miljoner dollar, och oskyddad, oacceptabelt. Jag har frågat uppåt på kontoret och frågat vad dem pysslar med.” sa Rolf chockat.

”Besiktigad exakt som den står, troligen är det i underkant med 681 kw. Lyfte på en vägg i bagagerummet och hittade en NOS-tub, och som jag lät fylla. För att inte tala om en extrabrytare i panelen, så en 1100 hk+, mer än 809 kw, är nog mer ärligt, om det nu fungerar, men 927 hk är långt mer än nog. Vilket även står på registreringsbeviset. 3000? Idioten växlade ner och kom över 3000 varv och fick släpp i 90, span loss 60 meter innan idioten lyfte på gasen. Över 1100 Nm i vrid, vilket idioten inte fattade, och jag hade varnat honom. Därför begärde JAG att det skulle införas att aldrig gå över 3000 varv vid kontrollbesiktning och den provkörningen. Jag vill inte se dem idioterna krascha den, för att de inte kan hantera den. Vilket kött huvud är det som har klickat, liksom, kött huvuden är inget unikt för USA? Och vad gavs det för orsak?” sa Cecilia buttert.

”Gode Gud, då lär det röra på sig, ett enda svammel, den ena skyllde på den andra. Du vet hur vissa myndighetspersoner fungerar när de blir inträngda in i ett hörn. Skyller ifrån sig till höger och vänster. Några sa rent ut att jag enbart skulle hålla käften. Bokstavligen ordagrant. Men hur långt har du varvat ur den?” sa Rolf skrattande, bara för att bli snabbt allvarlig.

”Det vill jag veta med, situationen är INTE försvarbar. Vi har betalat dig lön från dag ett du kom hit, och vi har inte fått en spänn i valuta för det. Någon sinnessjuk dumjävel över mig i organisationen.” fortsatte RG bistert. Cecilia grymtade mest bistert. Nog Fan var Sverige befolkat med dumma chefer med, onekligen.

”Jag fick några bråksugna killar i arslet för tre veckor sedan. De försökte sig på något så jag ”rökte” dem och försvann snabbt. Så den är ett bra vapen mot attacker, men som sagt. Ta reda på vem i helvete som har riskerat mitt liv i onödan. Så långt varvräknaren räcker, haft den uppe på 8100 varv, och 307 km/h. Med takräcke på. Revlimit 8500, så det finns ytterligare km/h att hämta.” sa hon snett leende.

”Men inte diskret nog, men du kan ha den till fritidsnöje. Vi kan bepansra den om det behövs diskret.” sa Rolf kort till henne.

”Jag skulle vilja modifiera den på en punkt, jag skulle vilja ha en ramningsbalk fram och bak. Bilen har full tolvpunktsbur solitt svetsat i karossen, man kan ställa en Caterpillar på den utan att bilen kollapsar. Så det man rammar lär studsas undan. Men jag gissar att bilprovningen skulle gnälla, den skulle bli stum som en sten att krocka med och fullständigt ramponera en normal personbil vid en krock. Som om den redan inte vore en katastrof att krocka med. De gnällde redan över högt insteg, mm.” sa hon uppriktigt.

”Ge mig registreringsnummer så klassar vi om den som skyddsklassad bil. Jag beställer tid till SO-verkstaden i Lidköping till nästa vecka, du får en vecka där uppe. Så, jag har inte bilens registreringsnummer i huvudet, då slutar det tjafset.” sa Rolf kort.

”RSS 522, personlig skylt Bad Guy. Borde ta bort den personliga reggan, det känns inte diskret precis.” sa Cecilia upplysningsvis. Rolf tittade på henne.

”Många sådana muskeldunder har det, flertalet, så behåll du den på, så smälter den in bättre.” sa Rolf buttert, ibland var det att sticka ut ett bättre försvar än ligga lågt.

”Säger du det så..?” sa Cecilia undrande.

”Har en Cadillac 59:a i Stockholm själv, så jag är ofta på utställningar. Över 90 procent av dem här extremt starka monstren har personlig regga. Din Camaro tillhör topp fem av alla muskelbilar i Sverige alla kategorier. Det är bara Åke Carapi i Stockholm som kan rå på dig. Han har 1200 hästkrafter godkänt av SBP.” sa han kort.

Han knappade in hennes registreringsnummer i fordonsregistret. Där han gick in och satte skyddsmarkering på alla fordonsdata. Endast några få personer utanför polisen kunde få upp dem efter denna justering. Polispatruller fick kontakta Skånegatan för att fram någonting om bilen.

”Chevrolet Camaro RS 1969, överladdad 467” Big Block. En så lång rad med anmärkningar om specialutrustning att det är ett skämt. Bland annat kompressorn, 681 kw ärlig effekt, du Är en galen kvinna, men till ärendet igen. Det jag sa innan bilen och Jeanette. Du skall bli våra ögon och öron och hålla ett öga på potentiella Renegades och andra oönskade beteenden. Framför allt skall hålla koll på så att säga politiskt opålitliga typer speciellt åt antidemokratiska ytterligheterna till. Vi har en del trubbel med nynazistiska anknytningar vi försöker kartlägga. Vi kan ge dig ett Alias med id-kort och allt om du känner dig osäker. Du går in undercover, du har ”tagit avsked” inför dem, och de kan se det ifall dem har vänner inom polisen och SÄPO. Det står där, dubbelspel, ja visst. Men, du har lön från MUST och det har du haft från dag ett du kom hit, den kommer inte att synas på några som helst deklARATIONER. Och jag föreslår en bank utanför Sverige för dem pengarna.

Din enda officiella inkomst är din lilla lön från jobbet som undersköterska. Din ersättning på ytterligare 24000 från oss kommer att gå in på det kontot. Vi har givetvis kontrollerat

dina amerikanska banktillgodohavanden och jag har en fråga om vad Sinclairfonden är för något.

De har nämligen satt in 1 200 000 dollar på ditt amerikanska konto. Vi vet vem Henry Sinclair är eller rättare sagt var och härvan kring Mil Det C 231. Och att du var ett av offren i den härvan, är du berättigad till pengarna? Och vad är den fonden till, det är min fråga. Och 28 359 000 Svenska kronor på bankkontot i USA: Varifrån kommer dem?” sa Rolf kort.

”Den fonden är till att stödja militär personal och deras närmast anhöriga som skadas eller blir handikappade i tjänsten. För att hjälpa till att anpassa deras civila tillvaro till att bli så normalt som möjligt. Alternativt ge en anpassad anställning inom den kår de tillhör. Det är alltid förbannat kostsamt att ordna sådant. Likaså ge rättshjälp, i fall där övergrepp skett i tjänsten, som i mitt fall. Jag misstänker att dem pengarna är till för att jag skall kunna köpa ett hus eller fastighet åt min mor. Där hon skall få ett drägligare liv, just nu känns hennes hälsa mer viktig. Men dem pengarna ger mig möjlighet att köpa plats inom den privata vården åt henne. Jag har sagt att jag inte vill vara delaktig i hur dem pengarna delas ut. Men 1 200 000 är brutalt mycket pengar, jag måste prata med far om det. Jag behöver inte så mycket. Pengarna på det amerikanska kontot är skadeståndspengar efter en härva jag var offer i. Var närmare 36-37 miljoner, men hjälpte Navajos att bygga en ny skola bland annat. Sedan 4 miljoner till min far.” sa hon förbryllat.

”Jag kan bara säga att kom för helvete inte dragandes med SAD-jobb, som ”våta jobb” och skit. Då åker jag hem med en jävla fart, och tar morsan med mig Är det uppfattat?” fortsatte hon.

”Då vet jag, med andra ord en stödfond. Men, ge oss ett kontonummer dit din lön från oss skall gå. Jag skulle föreslå en bank i Luxemburg, där vi använt konton tidigare. Du har 96000 kr redan som väntar på att utbetalas. Du fortsätter att arbeta som undersköterska. Jag råder dig att inte leva på större

fot utåt än vad din officiella lön medger. Senare, när din mor blir friskare, kommer du även att tilldelas livvaktsuppdrag, inom som utom riket. Vi kontaktar dig inför varje enskilt jobb, SAD-jobb och sådan skit, som du uttrycker dig. Där har vi sagt att vi inte vill befatta oss med det. Vi har våra egna ”våta killar” om vi mot förmodan skulle behöva eliminera någon. Det hör inte till vår arbetskultur att arbeta på det viset för övrigt. Kommer det upp så skickar VI dig tillbaka till USA, och det direkt. Då vill VI inte vara med på noterna.” sa Rolf besvärat. Cecilia tittade fundersamt på Rolf.

”Oh yeah..., nu undrar jag bara en liten, obetydlig, sak, hur ska det fungera? Jag menar speciellt det att lyckas att infiltrera de där Renegades, och det där? De där grabbarna, för det är mest män, är väldigt vaksamma och ser till att inte bli upptäckta, så hur skall jag komma dem inpå livet? Det låter lite knepigt vill jag påstå, det är inte jordens mest öppna killar i det avseendet. Bra, det var det jag ville veta, det får dem sköta med sina egna killar.” frågade Cecilia undrande.

”Ditt jobb är väldigt fritt där, stöter du på någon, då rapporterar du bara in det, det är ingen uppsökande verksamhet. Du lever precis som vanligt men vi vet om att ni gamla militärer springer på varandra lite här och var. Nu pratar vi om spontana kontakter, och du har den perfekta adressen in, din axelskada. Sådant inger respekt i dem, och så då dina tatueringar, den äldre mannen, är det en äldre släkting? Med andra ord får du jobba under ditt eget namn om du inte gömmer den. Harvey ”Iron Stove” Wollberger är inte helt okänd. Inte ens för oss, du drar till dig dem som sockerbiten drar till sig flugor. ”Carl Hamiltons” får författarna hållas med, hos oss finns de inte. Och kommer inte att finnas.” sa Rolf bistert.

”Ja, jag har märkt det, och jag vill ha bort de där så oönskade Renegades med från gator. De är som osäkrade pistoler, förr eller senare skadas någon. De där ”Politiskt opålitliga” på högerkanten fick jag nog av på Camp Nova

1997-1998. Bra, då är vi eniga om det.” sa Cecilia buttert. Hon var mycket tacksam att slippa den smutsiga biten.

”Berätta om det, jag behöver veta.” sa Rolf anmanande. Hon berättade det som det var utan att dra ifrån eller lägga till, med namn och allt. Rolf nickade bara till svar.

”Sickna söta små halvfigurer, de fick vad de tålde, att det ens kunde gå så långt?” sa Rolf bistert.

”De finns här med, mer sublimt bara, det jag sa om DADT, och främlingsfientlighet kolla upp de egna leden. Ett gott råd bara, Jeanette fick ta lite skit sist hon var här. Fick säga till en sergeant på skarpen. Här är namnen.” sa Cecilia bistert. Hon överlämnade en lapp till RG.

”Ja, vi vet, bara så djävla svårt att komma åt dem, ännu svårare att avskilja dem från utbildningen. Vi har ju värnplikt här, vi måste kunna bevisa att de där asen har de där åsikterna. Ni i US Marines har det lättare på den punkten, och DADT är ett jävla ofog. Men visst, vi kommer att höja beredskapen mot det. Men nu skall du inte röja runt, nu skall du bara rapportera. Vi griper dem, lugnt och prydligt. Du är undercover, och kan också komma att ”gripas” bara för att skydda dig, du går inte in aktiv operativ status. Om du nu inte måste försvara dig. Det kan ge dig status i dem kretsarna så viss våldsanvändning auktoriserat. Det skulle se misstänkt ut om du inte hittar på fanstyg. Så vid läge, häv ur dig lite ”opassligheter.” sa Rolf kort. Cecilia bara nickade kort.

”Alright, då var det överstökat, om jag nu skall utföra livvakts uppdrag. Hur blir det då med mina licenser för att bära mina vapen bland allmänheten?” undrade hon.

”Jag tror nog att du har mer än nog med vapenträning och vett i huvudet att ha tillåtelse att ha vapnen hemma. Vilka och hur många vapen äger du, och vilka kalibrar?” frågade Rolf henne och var beredd på en mindre chock.

”En Ruger P95 .45ACP, en Ruger Super Redhawk .480, en Smith & Wesson model 586 357, två Berettas. Av vilka en skall skrotas, då den låser sig i matningen, redan reparerad en

gång för det. En Ingram MAC-10, och en Glock 17, båda 9x19. Vette fan vad det är med ena Berettan, jag vågar inte använda den i alla fall, den kommer att skrotas. Lämnade Colt 1911:n hemma i USA. Sedan på det, en sågad hagelbössa 12 gauge, pumpare. Som jag kan skjuta mot envisa busar med och jagat bort björnar med på Camp Nova. Alla på Nova hade, och har en. Efter en 12 gauge är buset tämligen lugna, björnen kubbar på långt in i skogen. Sedan den där, tror det är ryska, ljuddämpade pistolen, 9x19 mm. Så nio fungerande vapen. Anderson köpte en bunt av på en av Khafjis svarta marknader någonstans 1990-1991, så dem lär han inte ha fått kvitto på. Tämligen användbar i knepiga lägen. Det är vapnen jag har med mig här.” sa Cecilia kort.

Rolf tittade på henne. Den där sågade hagelsprutan var definitivt inget normalt US Marines-vapen. I praktiken en maffia-Lupara. Det enda som var utdelat av US Marines var väl Berettan, han undrade på lämpligheten att låta henne behålla den bössan. Resten var i sin ordning, även om kalibern mer liknade kanoner. Det skulle bli svårt att hitta ammunition till vissa av dem.

Ammunition till hennes Super Redhawk skulle vara värst. .480-skott var lika vanligt som palmer på Antarktis is i Sverige. Den pistolen som skulle skrotas kunde han ta hand om.

”Ge mig serienumren på dem vapnen, men ryska puffran måste jag ge specialtillstånd till, alla går under samma licens. Men den hagelsprutan, jag är inte säker på den, tänk om den kommer i fel händer, du vet.” sa Rolf buttert.

”Skrota den, jag använde den att peppra på björnarna med den, det enda som stoppade dem stora hårbollarna. Rolf, skrota den bara, sågade hagelsprutor är inte populära här, här lufsar det inte omkring björnar liksom. Det skulle då se ut, med björnar knallande omkring på stadens gator. Den dagen jag behöver en igen går det att fixa en ny. Inte direkt svårt, fram med bågfilen.” sa hon hånleende.

”Men du måste skjuta upp för licensen då de kommer att klassas som tjänstevapen. Även om du har dem i ditt hem. Men ammunition till din Redhawk?” frågade Rolf kort.

”Jag tänkte på det i USA, köpte 720 skott till den innan jag flög hit. Så jag har skott för ett tag.” sa hon leende.

”Kom hit i morgon, med dina vapen, inkluderat dem du skall skrota. Jag tar hand om dem för skrotning utan kostnad för dig.” sa Rolf kort. Hon hjälpte att få bort farliga vapen från gatorna, hennes åtta - nio andra vapen var en helvetes massa eldkraft ändå.

”Vilken tid, Rolf?” frågade Cecilia nu.

”Kom 13:00, och vi möts här utanför, där du parkerade bilen.” sa Rolf till henne.

”Betrakta mig vara på plats.” sa hon och lämnade rummet följt av Rolf ut väntrummet. Hon gick sedan ut till Camaron och drog igång den, samtidigt som Rolf gick ut på utsidan. Rolf såg att den var helt utrensad invändigt, med bara två racestolar, med 4 punktsbälten. Resten var ren racing hela vägen.

Bullet från V8:an studsade mellan husväggarna när hon vände på vändplatsen och trampade på gasen lite grann och för en stund blev nästan lyrisk när hon svängde till höger och sedan en kort stund senare såg henne rulla lugnt iväg.

”Jesses tjejen, registrerad så där? Du är lycklig du.” sa han tyst. Han hörde plötsligt den massiva åttan vråla loss på högsta varv så de ekade i kvarteren. Hon varvade ur hårt och gummiröken låg tät runt korsningen vid Västtrafikskylten. Rätt över kanalen för att följas av ett brutalt avgrundsvrål som drog på mot Odinsplatsen via Folkungagatan, för att sekunder senare växla till ett avgrundsvrål när Camaron drog loss för full kraft, mot Stockholm till borta vid Friggagatan, när RG hörde henne växla tre gånger på den korta sträckan. Och det gick fort utav bara helvete, kvarteren var tjocka av gummirök efter att Camaron slagit lös allt vad den gick för. Hon hade blivit utsatt för något!

”Helvete!” sa Rolf som insett att hon fått förbannat bråttom, det där var ett attentatsförsök! Hon slet sig uppenbarligen loss och stämplade pedalen i botten för att fly.

* * *

Cecilia såg den silvergrå M5:an hastigt närma sig henne klockan sju och det var uppenbart att det var en attack. Hon drog i Cut Outen omedelbart för att utnyttja motorns maximala drag, samtidigt som slog över till racesprutet.

Det drog genast på som en jätte tagit tag i bilen och kastat iväg den, M5:an tryckte till hennes vänstra bakskärm så det smällde i plåten strax framför bakstammen som gjorde att bilen kastades lätt i sidled, och hon växlade ner och skickade pedalen i golvet och drog på.

Hon ”gjorde sig bred” så BMW:n inte skulle kunna passera, och drog på till så där hundra, alldeles för fort men det gjorde förföljarnas jobb värre. Bara för att se den jävla silverfärgade M5:an gasa efter och bakom ratten satt två mörkhyade herrar med tämligen tydlig markör av östra delarna av Afrika. Hon får ett fult kast i bakvagnen i svängen mot höger hon tvingas ta hem.

Mickey Thompson var knappast avsedda för banracing precis, tvärnit och helvetes kast på bakvagnen in på Odinsplatsen, som hon hade problem med att ta hem, BMW:n var gjord för att svänga med.

Hon hade haft nästan 80 km/h, när hon drog in på Friggagatan i kontrollerad breddsladd, bilen hade svajat något fruktansvärt. Nära nog noll kontroll var hon hade bakänden.

Förbi bildelsaffären och ner mot rödljusen vid Friggagatan och lägger i tvåan och vrider ut bakänden i kontrollerad breddsladd, i svängen mot Stockholm under tiden hon hänger på tutan och får folk ur vägen, och riktar upp bilen och bara sticker, med hopp att få Linje 17 emellan sig och BMW:n.

En ung mamma hade slitit åt sig barnet ur barnvagnen hon lät stå kvar i gatan och löpt tillbaka till andra sidan vägen, i säkerhet. En barnvagn Cecilia ”spelade flipper” med och skickade in den i ett skyltfönster så rutan krossades. Det bara small till mot vänster bakskärm innan det small till ytterligare en gång och hon vek stolpen med trafikskylten.

Den unga mamman hade sprungit in och räddat handväskan ur den fullständigt knäckta barnvagnen. Troligen mest lättad över att hennes barn hade klarat sig. Det var materiella ting, så det täckte väl försäkringar för henne. Hon hade sett vagnen träffa Camarons redan skadade vänstra bakskärm och hade skjutit iväg som ur en kanon mitt i butiksrutan. Innan dess hade hon vikit stolpen med trafikskylten så den låg i horisontalläge. Vänster bakre karosspanel var ordentligt sönderslagen men bilen höll ihop. Frågan var hur det ombyggda hjulhuset skulle ta det, hade hon kvar tillräckligt med utrymme för däck? Mickey Thompson 18,5”-or, tog en jävla plats.

Ett enda fatalt misstag och hon skulle och hon skulle inte bara skada sig själv, i bästa fall, utan troligen ta många fler med sig. 100-110 på Folkungagatan var vi värsta laget och det kändes allt annat än tryggt. Ungar gallskrek, föräldrar var vansinniga, rädda och slet åt sig ungarna i säkerhet, och billarmen vrålade, kort sagt, ett djävla kaos. Den katapultlika barnvagnen var enbart en av incidenterna. Höger backspegel slets loss mot en gammal Volvo som inte hade flyttat på sig. En gammal gubbe bakom ratten som varken såg eller hörde verkade det som, med ett ytterst diskutabelt läge om ett fortsatt körkortsinnehav var så jävlas lämpligt. En Saab 9-5 som hade tryckts rätt in i en matvarubutik i en mindre seriekrock. Bland annat.

* * *

Rolf hörde polisradion gå igång.

”41-4552. En Camaro drar iväg mot Olskroken personligt regnr ”Bad Guy”. Gick genom korsningen Folkungagatan-Friggagatan med bilen i rykande bredsladd och vrålände mycket högljudd V8. Med en BMW M5 registreringsnummer ERR 903, mycket tätt efter. Fart, minst 100 km/h, Camaron Zick Zackar mellan bilar, bussar, och taxibilar för att skapa avstånd. Camaron skickade iväg en barnvagn rätt in i ett butiksfönster. Stolpen med trafikskylten nerkörd, och ligger i horisontalläge och Camarons bakände rejält sargad. Camaron har gjort flera touchar mot andra bilar. Skall vi ta upp jakten? En Saab har krockat med den lokala mataffären, bland annat.” lät det i radion.

”Ge mig mikrofonen!” sa han till henne i kassan. Han fick den omedelbart.

”Rolf Gustafsson, MUST, jaga INTE den Camaron, upprepar. Jaga INTE Camaron men stoppa BMW:n! Föraren av Camaron militärt skyddsobjekt under attack. Ge den chans att få ge fullt istället. Några personskador med den barvagnen, eller i de andra incidenterna?” sa han kort.

”Uppfattat, vi åker efter! Svar nej, modern slet med sig barnet och övergav vagnen.” lät det i radion.

”Ta namn och adress på den kvinnan, och vi ersätter henne med en ny barnvagn.” sa Rolf bistert.

”Uppfattat. Vi sätter en bil på det.” kom det ur radion.

* * *

Till sin fasa ser hon i innerbackspegeln att de i M5:an fortfarande hängde på. Att spetta på fullt med en massa gående, bussar och annan trafik var vansinne. En Ford Mondeo tvingades väja och körde in fronten rätt in i Kawasaki-butiken så glaset yrde om det, efter att hon fått ett brett kast med bakvagnen.

Bakänden på Camaron spann loss emellanåt och fick hela baken att ”dansa” och spinna okontrollerat, all den här jävla oljan bussarna spillt gjorde gatan snorhal, var det 100-120 så var det snabbt, fortare vågade hon inte. Hon fick parera kursen hela tiden och vid höjd med slutet av Friggagatan, i höjd med Göteborgs Spårvägars restaurang, var det grönt.

Hon drev pedalen i golvet, det högg till när Camaron fick grepp och Camaron sätter sig i baken och sticker iväg som ett skott under sjuhelvetes oväsen. Hon lyckades få 60-70 meters avstånd för sedan se den högpotenta M5:an åter närma sig. Camaron sticker från runt 100 km/h till långt över 200 på ett pennstreck och det bara ökade mycket snabbt.

Hon drog på så mycket hon vågade utan att riskera andra medtrafikanter. BMW:n var vass så in i helvete den med och hängde på och hon började fundera på hur i helvete hon skulle bli av med den. Hon såg i ögonvrån att ett antal mobiler hade slitits upp och filmade jakten, ända från Folkungagatan och vidare.

Vrålet var obeskrivligt högt och långa eldslågor slog ut genom rören framför bakhjulen vid växling, och det small som pistolskott vid växling, färden var en vansinnesfärd genom stan, som tagen ur en biljaksfilm, hon kunde ha kört fortare, men det hade varit fara för tredje man, nu hade hon använt bussar, taxi, och andra bilister för att skapa ”spärrar”, nu var de fritt blås. Det låg bilar på tvären, bilar som gått rätt upp på trottoaren samt en bil som totalförstört en butiksentré.

Hon hoppades att ingen skulle ha skadats i det kaoset. Ingen kom fram på Friggagatan på någon timme till i alla fall, inte med det jävla skrotupplaget som stod där.

Hon drog ut motorn på trean, för att sedan sparka in fyran och 227 km/h på GPS:en sa att var det inte jakt så hade körkortet rykt för länge sedan, mer vågade hon inte. En hastig 360 sa att de var ensamma på leden, c:a 1 km framåt. Hade

hon fått lång lucka så hade hon stämplat och stuckit. Inte ens en M5 hängde med i dryga 307 km/h. BMW:n hängde på som en igel i arslet, hon drog ur och farten ett kort stycke på 270 km/h.

BWN:n var fartspärren borta på, det betydde att den var god för bortåt 300, det tvingade henne till helt andra åtgärder. Mer terminala lösningar. Hastighetsbegränsningen sa 70 kilometer i timmen och hon låg på drygt tre-fyra gånger så mycket på mätaren.

Hon autouppringer RG:s nummer och tar samtalet med handsfree, i headsetet och samtidigt har koll bakom sig. RG:s mobil ringde och han såg hennes nr komma upp.

”Vad hände, Cecilia?” frågade han skärrat.

”Jag var nästan rammad av en silverfärgad BMW M5, med två beväpnade män i, revolverar. Registreringsnummer ERR 903 med en förare av arabisk, eller östafrikansk härkomst, vad jag kunde.

Han skrapade upp min vänstra bakskärm kraftigt. Den är ännu mer sargad nu visserligen, och Friggagatan ser ut som en bilskrot med bilar överallt. Håller mer tre-fyra gånger så hög hastighet som tillåtet, har 230 km/h på GPS:en. Har kapacitet att hänga av BMW:n i toppfart, men trafikbilden är för tät, Camaron gör 307 kilometer+ i toppfart. Vågar inte ge järnet och gå upp i toppfart, 300+, för mycket bilister omkring mig. Kör på Cut Out i avgaset. Knäckte en övergiven barnvagn och knäckte trafikstolpen i korsningen vid Friggagatan.” sa hon kort.

”Vi vet, bry dig inte om det, det kommer att ordna sig. Sätt dig i säkerhet istället.” sa Rolf sakligt. Hon höll mer än 237 kilometer på mätaren och bilisterna kastade sig undan nu för att inte träffas av den svarta missilen, som vrålande trängde sig fram i trafiken utan att uppenbart ta någon som helst hänsyn till den andra trafiken.

Hon passerade en polismotorcykel som liknade en stoppkloss när Camaron vrålade förbi med BMW:n efter. Polismotorcykeln gav upp när farten hastigt ökade i över 250 km/h och blev regelrätt avhängd. Polisradion hade gett honom anrop att inte jaga.

”Jaga den? Ge mig något som hänger med, till att börja med! 250+ och jag blev avhängd!” rapporterade han ilsket tillbaka.

Samtidigt som hon sparkade i femman när hon plötsligt fick fri väg framför sig. Bilen sticker iväg en bra bit över 250 km/h, innan hon agerade ville hon heta vad det var för lirare, hon körde så fort hon vågade. Hon planerade att ramma den satans BMW:n, och sätta den i rullning, det skulle inte bli något kvar av den.

”Häng kvar. Jag hör det, jag hör dig ända bort hit!” sa Rolf och gav lappen med numret till receptionen.

”Kolla upp det här numret, nu!” sa han kort. Hon slog in numret och namnet Mustafa Mumin kom upp på skärmen och hon skrev ut det och gav det Rolf. Det namnet var som mässlingen i SÄPO:s register. En radikal islamisk aktivist med kopplingar till terrorism, kopplad till Bellevuemoskén, med somalisk bakgrund, kom till Sverige 1999.

”Jesus! Cecilia, har du bensin till Lidköping? Om du har det, kör dit direkt med en gång och få den fixad, jag ringer dem direkt. Var glad att den besten har den djävla kraften.” sa Rolf bistert.

”Svar nej. Be dem bereda sig att sig att byta delar på bilen, jag tänker rulla det efterhängsna BMW:n till skrot. Har redan skador på vänster bakskärm. Och höger backspegel är bortslagen, bilen ser ut som fan i lacken och bra bucklig Jag tänker eliminera de här lirarna, säg vad du vill om den saken. Jag är bra less på dem. De dör här och nu, elimineras för gott. Mig försöker man inte mörda ostraffat!” sa hon och snabbt bytte fil och tvärnitade.

Hon beräknade snabbt bästa punkt att få M5:an ur balans och rotation. Hon kom bakom M5:an och stampade gasen i botten med rykande bakdäck. Efter att hon chansade att lustgasen fungerade. Vilket den gjorde och smällde M5:an i vänster hörnan precis bakom baklampan där Camaron fick ett bra fäste.

Hon svängde åt vänster för att få BMW M5:an på tvären, och gav full gas. Hon såg männens fullständigt vettskrämda miner när de insåg att hon vänt på steken och satte P för jakten, med dem själva som offer. Mordförsöket hade gått åt fullständigt Helvete och hon tänkte göra slut på dem på det absolut våldsammast tänkbara sättet.

Ut i 30-35 graders vinkel med BMW:n och sedan bar det av, farten sjönk lite men hon var snabbare än BMW:n så den ”gled” vackert ut, med 281 km/h på GPS:en. Dessutom hade hon tre gånger mer hästkrafter i pannrummet och mer än dubbelt upp med vrid som tryckte på. Kraften räckte till för att få BMW:n att tappa fästet bak och BMW:ns bakände kanade vackert ut i önskad vinkel.

Tills hjulen på höger sida lyfte från marken och då var det ett mycket hastigt händelseförlopp. M5:an hade försökt accelerera sig ur situationen, men att hon bara gasade ännu hårdare för att ha högre fart än BMW:n och till slut fick den till att rulla runt.

En väl invand manöver som var tvungen att ske snabbt för att fungera. Totalt sett tog det 15-20 sekunder för henne att skrota en lyxbil till skrot. En i yttersta ur hennes syn sedd kontrollerad rullning av en insurgent som gav sig på ett mordförsök. Smällen mot Camarons front var stenhård och hon kände hur högra bakdelen på M5:an slog till mot höger framskärm med en smäll, hon hann inte ur vägen för den voltande BMW:n som slog sönder hennes front. Det yrde frontdelar på Camaron om kraschen, innan hon stampade på bromsen.

Hon tvärnitade för att inte träffas av det rullande och studsande BMW-vraket ännu värre. Det flög bildelar om M5:an och det låg skrot från chassiet överallt på vägen. Det var omöjligt att passera platsen utan att förstöra däck och annat i chassiet.

Wilwoodbromsarna fick verkligen bekänna färg. Över 130 meter långa bromsspår efter Camaron som hade låst bromsarna fram. Bromsarna höll verkligen måttet, och det rök om bromsskivorna.

Det flög pistoler och automatvapen om bilen och ett pansarskott som hon kände igen som Pskott86. Eller AT4 som hon kände den mer vid namn, flög rätt ut i diket. Det låg en AK4, tre P88:or, och en AK 47 på vägbanan på motsatta körriktningen, vad hon kunde se i farten.

Bakluckan hade slagits upp och det yrde vapen om M5:an. M5:an var totalt söderslagen med delvis krossat tak, allt i glas krossat. Tilltryckt front och front samt sidor, vänster framdörr bortsliten från karossen, med mera. Det var omöjligt att se att det en gång varit en BMW M5:a av senare årsmodell. Det var ett russin i plåt, inget annat. Rolf hörde ett helvetes plåtskrammel och något som slog runt utav bara helvete, samtidigt som hon varvade ner motorn.

”Vad hände?” frågade han uppskakad.

”Rullade M5:an på E20 utanför Pellerins fabriker, den rullar fint till skrot. De där stör inga fler.” sa hon kort. M5:an studsade som en boll delvis över på motsatta vägbanan efter att den studsat tillbaka från räcket och hängde över vägens mitt, när den väl stannade.

Fronten på Camaron var illa skadat men kylaren var intakt, det var torrt under bilen, främre registreringsplåten hängde på halv ving och hon ryckte loss den och lade den inne i bilen, knäckt, bucklig, och det var bara att beställa en ny. En kontroll vid vänster bakre hjulhus sa att hon fortsatt hade 2-3 cm fritt om bakhjulet överallt i sidled. Kort sagt, mer än tillräckligt.

Det stank av glödheta bromsskivor och brända bromsbelägg om Camaron, hon kunde känna hettan från frambromsarna på en halvmeters avstånd. Hon hade 132 meter långa bromsspår bakom bilen, ovanligt korta med tanke på hastigheten.

”M5:an rullade drygt 8 varv, rammade dem i 281 km/h när M5, båda förföljarna eliminerade, båda personerna i bilen svårt skadade. 122 meter långa bromsspår efter Camaron. Står 15 meter bakom vraket, ligger vapen lite överallt. Vapen tillhörande Försvarsmakten och ett pansarskott. Pskott86 eller som jag kallar det AT4 i diket på motsatta körriktningen. Vapen som måste tas om hand, omedelbart, kalla hit militär personal. Jag bevakar vapnen tills civil personal anländer. Jag dokumenterar för en intern utredning inom MUST.” rapporterade hon till Rolf, och det var skarpt läge.

”Metod?” frågade Rolf bistert.

”Mobilkameran, det borde räcka.” sa Cecilia kort.

”Vi går vidare med polisens utredningsmaterial. Gör så gott du kan.” svarade Rolf kort.

Hon hoppade ut drog ut de två männen ur den kraschade M5:an genom det som en gång varit vindruteöppning, nu var det enbart en oformlig öppning, och som var mycket svårt skadade.

”Två ambulanser med andra ord, skick på Camaron?” undrade Rolf.

”Plåtskador, kommer behöva ny huv och front, den högra strålkastaren och blinkers kass liksom höger framskärm, den är intryckt 10 cm bakom hjulhuset. Har tillräcklig frigång för baddäcket, regplåten ligger inne i bilen, den höll på att slitas loss. Allmänna blesyrer på karossen, och fler paneler kan komma att behöva bytas.

Inga strukturella skador i fronten och intakt kylare, men säger till civila sidan att den är på väg till reparation. Bromsarna är stekheta. Men klossarna tål det. Sintrade racingbelägg. Fullt körbar. Tjänstgöring under utredningen, Rolf?” rapporterade hon sakligt.

”M5:an? Svar på din fråga, du jobbar på som vanligt.” var naturligtvis nästa följdfråga, den var troligen ganska så färdig efter en sådan rullning.

”Skrotad, totalad, ser ut som ett misshandlat russin, står på hjulen men med förstörda hjulupphängningar, bilskroten nästa. Hänger över mitträcket, inget att spara på, var mer än 1,5 meter i luften när den studsade. Höger bakhjul med upphängning träffade en busskur 30 meter bort och slog sönder den. Två pojkar flydde Hals över huvud för att inte träffas av skrotet. BMW:n pissar olja och andra vätskor, och finns stor risk för brand. Står delvis över på motsatt vägbana, blockerar innerfilerna båda vägar.

Samtliga hjulupphängningar borta, taket krossat, gatan full med splinter av olika sort, samtliga paneler på BMW:n förstörda. Platsen går inte att passera, utan att skada bilen. En säkert utförd rullning. Då vet jag.” svarade hon kort.

”Vänta, polisradion.” sa Rolf kort.

”41-4552, Camaron krockskadad, BMW:n rullad över mitträcket, fullständigt skrot, upprepar. Fullständigt skrot, två personer ligger på gatan. Mycket svårt skadade eller avlidna. Hela vägen är full av med skrot och splinter om cirka 200 meter, oframkomligt, båda riktningarna. Ser ut att ligga vapen på vägbanan. Fortsatta order?” kom det ur polisradion.

”Gustafsson, Must, stanna kvar på platsen, slå på blåljus, blockera vägen. Konfirmerat, det ligger ett större flertal av Försvarsmaktens - stulna - vapen på vägbanan. Bevaka så ingen obehörig person kan nå dem, invänta militär personal för att omhänderta dessa vapen. Camarons ägare bevakar vapnen tills Försvarsmakten kommer till platsen.” sa Rolf kort.

”Uppfattat.” kom det ur radion. Han återtog samtalet med Cecilia

”Stanna på plats, vänta på ambulanserna och den civila sidan, de skall gripas, dem som jagade dig. Bevaka vapnen, från stöld. Militär personal på väg att omhänderta vapnen.

Föraren är en välkänd radikal islamist från Somalia, Mustafa Mumin. Nära relaterad till ICU och andra terroristgrupper, bland annat Al Quaida, håll dem nere.” sa Rolf till henne.

”De går ingenstans, jag ser den första civila komma, från Stockholmshället. Så terroristerna slutade att terrorisera?” sa hon och lade på. Polisbilen ställde sig på tvären på den motsatta vägbanan med tända blåljus och blockerade trafiken. Polismännen kom upp till henne och såg den delvis kraschade fronten på Camaron som stod med avstängd motor.

”Så du rullade dem, får jag fråga var du lärt dig det?” frågade den första polisen kort.

”Jag är förhindrad att svara dig på den frågan. Men jag är från USA och jobbar för MUST räkning.” sa hon och visade dem sitt US Marines ID-kort.

”Glöm att vi frågade, vårt jobb är att gripa de där två gynnarna.” sa samma polis. Polisen pekade på de två svårt skadade personerna som låg på vägen hon lagt på motsatta vägbanan. Hon noterade att en civil V70 hade ställt sig en bit bort och stod med blåljusen på. Den andra polismannen gick över till de skadade alternativt avlidna.

Ambulanserna och brandkåren kom körandes till platsen och satte in sanering så de kunde köra fram till ”olycksplatsen” på grund av allt bråte på vägen. Brandmän med sopborstar sopade upp en korridor till BMW-vraket. Brandmännen sopade rent även fram till Camaron och under den, för att hon skulle kunna lämna platsen utan att skada bilen.

Cecilia fotograferade av platsen för att sedan kunna skicka materialet till Coleman, så även han kunde se förödelserna. En film skadade inte heller, den funktionen älskade hon med den nyare mobilen. Hela situationen var direkt vansinnig, folk för rätt åt helvete i vanlig ordning.

Sådana här skrotupplag var knappast en bra reklam för hennes del. Hon greppade åt sig en av dem P88:or som låg och drev på backen, till personligt skydd. En 13-bil full med

soldater kom till platsen tillsammans med Militärpolisen. Hur i Helvete de hunnit med, var henne en gåta, men som satte området under bevakning, tills polisens utredare jobbat klart. Hon kontrollerade om den var laddad.

”Vem var det som körde?” frågade han kort.

”Han till vänster. Jag tar den här P88:an till personligt skydd, överlämnar den sedan till Gustafsson.” svarade Cecilia kort

”Gör så, du verkar vara i ett visst behov av det. Då är Mustafa Mumin färdig, bårhuset nästa för honom, han är död, inga fler problem med den gynnaren.” sa den andra polisen iskallt, som om han var lättad över det.

”Got it, då gör jag så.” sa hon och drog en mantelrörelse. Han kände igen M5:an som nu var borta från gatan för gott, alltför väl, den hade varit som mässlingen i diverse utredningar. Nu var den garanterat borta och det rök om den. En fullständigt demolerad skrothög som kostat hundratals tusen kronor som nu var knappt värd skrotvärdet.

Brandkåren sanerade oljeläckaget och allt det andra BMW:n pissade ur sig, det var deras jobb, Cecilia bara skakade på huvudet. Dessutom började det brinna i motorrummet, en snabbt släckt brand men de bröt strömmen i BMW:n av säkerhetsskäl. BMW:n var med mycket knapp nöd igenkännlig som en BMW M5, front, och bak intryckta, knäckta takstolpar och så vidare.

Ett talande resultat över att fart dödar på sitt sätt, denna gång räddade det hennes liv. Berörd Militär personal hade kontrollerat vapens serienummer och kunde bekräfta att det var exakt de vapen som stulits vid P4 i Skövde.

Stulna i samband med en kupp för fyra veckor sedan, Red and White Crew, en undergrupp till Hells Angels misstänktes för det kuppen. En grupp med mycket skit på sitt samvete, och RG beordrade via civila polisen en räd hos Hells Angels i Gunnilse efter det saknade vapnen. Det skulle ske skyndsamt.

* * *

Hon stod där med väldigt blandade känslor, hon var plötsligt en kugge i MUST-maskinen, något hon kunde använda till hennes fördel, om detta kunde hända, vad kunde hända mer? Det var ett givande och tagande. Hennes namn var som mässlingen i radikala muslimers ögon, och uppenbart ett mål som detta hade visat. Likaså visste hon vad hennes namn betydde, det betydde ett hat mot henne, ett raseri mot henne var mer lämpligt ordval.

Mustafa Mumin utgjorde inget hot längre i alla fall. Hon kände inte sig säker mer, hon visste att de här radikala islamisterna vara ganska så få. Men fortfarande, hade de visat att de fortfarande var mycket farliga, och med lika farliga kontakter, vilket de här vapnen som låg överallt bevisade, RG skulle få en ny utredning, igen, över de här lirarna.

Det var ännu värre när polisen fann de två pistolerna som låg kvar i M5:an, det var uppenbart för henne vad de var ute efter, att mörda henne.

De låg vid fötterna på framsätet på BMW:n, ytterligare två P88:or, skjutklara. Hon sjönk ner och satte sig ner och lutade sig mot förardörren på Camaron.

”Jesus Kristus...” sa hon och skakade på huvudet. En andra polispatrull kom till platsen från Skånegatan till och blockerade vägen från Göteborgshållet, utan att ana att Familjen Andersson såg vältningen som vittnen. Och kom inte förbi mer än långsamt, bara för att se den där kvinnan inspektera Camaron.

”Kan ni ta över, jag kör tillbaka till Skånegatan.” sa hon trött. Hon var bra less på hela skiten och svor så det osade över mordförsöket, de där två grabbarna hade varit en minut från att dödas, om de inte hade flytt hals över huvud.

”Ja, gör så.” sa den första polismannen kort. Hon ringde upp Rolf helt kort.

”Rolf, jag kommer bort till Skånegatan, möt upp utanför. Det här är för jävla mycket.” sa hon kort.

”Ja, syns snart då.” svarade Rolf bistert. Hon bara nickade och kontrollerade att inget läckte och att inget tog i någonstans mer än främre skärmkanten hon pressade och slog ut den så den inte tog i däcket. Med en av brandmännens hydraulpressar, hon fått låna. En titt i glipan i huven såg hon att det var fritt överallt, så inget rörligt tog i någonstans, och svor inom sig.

Hon startade upp bilen rullade en kort bit förbi i det nu uppsopade spåret så ambulansen och andra utryckningsfordon inte skulle förstöra däcken. Hon höll sig i det rensade ”spåret” långsamt passerande räddningspersonalen som fortsatte att sanera olycksplatsen.

Det låg splitter överallt längst 200 meter av trafikleden. Hon kom ut ur den kritiska zonen och brände av en lång burnout för att få vreden ur sig innan och drog järnet och höll 200 kilometer innan hon saktade ner en aning. Samtidigt som hon ”städade” bakdäcken från skräp, som kunde orsaka punktering. Hon skulle rulla in via Redbergsplatsen tillbaka till Skånegatan, vad hon hade tänkt sig i alla fall. Vad som snurrade i hennes huvud var desto värre.